

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 ^ שאלה-challenge
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מירא-statement
 ■ ראייה-proof
 ! תירוץ-answer
 ^ שאלה-challenge

מקרא-key:

Talmud Navigator

תמורה-ולד חטאת	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכל מודים שאם משך אחת והקריבה שהשניה מתה לא נחלקו אלא בבה לימלך	גופא-רב הונא אמר רב:												◊
לא עשו תקנה בקדשים ואמרינן התכפר בשאינה אבודה ואבודה מתה	דרבי סבר:												◊
עשו תקנה בקדשים ואמרינן לך התכפר באבודה ושאינה אבודה תרעה	ורבנן סברי:												◊
ולא עשו תקנה בקדשים?	מותיב רב משרשיא:												◊
(ויקרא ו') יאכלו מה ת"ל - מלמד שאם היתה אכילה מועטת - אוכלין עמה חולין ותרומה, כדי שתהא נאכלת על השבע. יאכלו מה ת"ל - שאם היתה אכילה מרובה, אין אוכלין עמה חולין ותרומה - כדי שלא תהא נאכלת על הגסה.	והתניא:												◊
מאי לאו אפילו רבי?													◊
לא, רבנן.													◊
הכל מודים במתכפר בשאינה אבודה - שאבודה מתה, על מה נחלקו - במתכפר באבודה, דרבי סבר, מפריש לאיבוד - כאיבוד דמי, ורבנן סברי לאו כאיבוד דמי	רבי אבא אמר רב:												◊
השני ירעה עד שיסתאב, וימכר ויפלו דמיו לנדבה - שאין חטאת ציבור מתה	תנן:												◊
הא דיחיד - מתה													◊
בעלי חיים אינן נידחין, כשהוא מתכפר - בשני שבזוג ראשון מתכפר	ואמר רב:												◊
ואיך בתרא - הוה ליה כמפריש לאיבוד, וטעמא - דציבור, הא דיחיד - מתה													◊
מאי לאו אפי' רבנן?													◊
לא, רבי היא.													◊
המפריש חטאת ואבדה, והקריב אחרת תחתיה - תמות.	תנן:												◊
טעמא - דקריבה, הא לא הקריבה - תרעה, ל"ש מתכפר באבודה, לא שנה מתכפר בשאינה אבודה, לא שנה משך, ולא שנה לא משך, תיובתא דתרוייהן													◊
מילתא דפסיקא ליה - קתני, מילתא דלא פסיקא ליה - לא קתני.													◊
המפריש מעות לחטאת ואבדו, והפריש אחרים תחתיהם, ואח"כ נמצאו המעות - יביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה	תנן:												◊
טעמא - דמתכפר מאלו ומאלו, הא מאחד - יוליכם לים המלח, לא שנה מתכפר באבודה, ולא שנה מתכפר בשאינה אבודה, ולא שנה משך, ולא שנה לא משך, תיובתא דתרוייהן													◊
הכא נמי, מילתא דפסיקא ליה - קתני, ומילתא דלא פסיקא ליה - לא קתני.													◊
המפריש שני ציבורי מעות לאחריות - מתכפר באחד מהן, ושני - יפלו לנדבה	ר' אמי:												◊
אליבא דמאן?													◊
אילימא אליבא דרבי													◊
פשיטא דיפלו לנדבה, ע"כ לא קאמר רבי אלא במפריש לאבוד, אבל לאחריות - מודה													◊
ואלא אליבא דרבנן													◊
פשיטא ליה דיפלו לנדבה ק"ו, השתא מפריש לאיבוד אמור רבנן לאו כאיבוד דמי, לאחריות מיבעיא?													◊
ואלא אליבא דר"ש איצטריכא ליה, מהו דתימא לית ליה לר"ש נדבה - קמ"ל דאית ליה נדבה.													◊
ומי מצית אמרת דלית ליה נדבה לר"ש?													◊

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

תמורה-ולד חטאת	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כג	כד
	התניא:	שלשה עשר שופרות היו במקדש, והיה כתוב עליהן תיקלין חדתין, ועתיקין, קינין, וגזולי עולה, עצים, ולבונה, וזהב, לכפרת, וששה לנדבה.													
	ותני עלה: [ר"י]	ששה לנדבה - לעולה הבאה מן המותרות, שאין עורה לכהנים - דברי רבי יהודה													
	אמר לו רבי נחמיה, ואמרי לה ר"ש:	א"כ בטלה מדרשו של יהודע הכהן													
	דתניא, זה מדרש דרש יהודע הכהן:	(ויקרא ה') אשם הוא, כולו, להביא כל דבר הבא ממותר חטאות ואשמות ליקח בדמיו עולות, הבשר - לשם, ועורות - לכהנים.													
	אלמא:	אית ליה נדבה לרבי שמעון													
	איצטריך, סלקא דעתך אמינא, כי אית ליה נדבה לר"ש - בחד סידרא, אבל בתרי סדרי - לא, קמ"ל.														
	ר' הושעיא:	המפריש שתי חטאות לאחריות - מתכפר באחת מהן, וחבירתה רועה.													
	אליבא דמאן?														
	אילימא אליבא דרבנן														
	השתא המפריש לאיבוד אמרי רבנן לאו כאיבוד דמי, לאחריות מיבעיא														
	אלא אליבא דר"ש														
	האמר ר"ש:	חמש חטאות מתות													
	אלא אליבא דרבי, כי אמר רבי - באיבוד, אבל אחריות - לא.														
	תנן: [ת"ק]	המפריש חטאת והרי היא בעלת מום - מוכרה ומביא אחרת תחתיה													
	ר"א בר"ש:	אם קרבה שניה קודם שנשחטה ראשונה - תמות, שכבר כיפרו בעליה.													
	קא ס"ד דר' אלעזר בר"ש כרבי סבירא ליה, ואפילו באחריות נמי														
	לא, דלמא ר"א בר"ש כאבוה סבירא ליה, דאמר חמש חטאות מתות.														
	תנן:	לפי שאין חטאת צבור מתה													
	הא דיחיד - מתה														
	ואמר רב:	בעלי חיין אינן נידחין, כשהוא מתכפר - בשני שבזוג ראשון מתכפר ואיך הוה ליה אחריות													
	וקתני:	דיחיד מתה													
	[רב]	רב טעמיה, דאמר: מצוה בראשון.													
	תני רב שימי בר זירי קמיה דרב פפא:	אבדה בשעת הפרשה, לרבי - מתה, לרבנן - תרעה. אבדה בשעת כפרה, לרבנן - מתה, לרבי - רועה.													
	א"ל: [רב פפא]	קל וחומר: ומה אבודה בשעת הפרשה דאמרי רבנן רועה, אמר רבי מתה, אבודה בשעת כפרה, דלרבנן מתה, לרבי לא כ"ש?													
	אלא תני הכי:	אבודה בשעת הפרשה, לרבי - מתה, לרבנן - רועה. בשעת כפרה - דברי הכל מתה.													
	<	רבי אלעזר בר"ש אומר וכו'.													
	תנו רבנן:	אין מרגילין ביום טוב, כיוצא בו - אין מרגילין בבכור, ולא בפסולי המוקדשין.													
		בשלמא ב"ל"ט - דקא טרע טירחא דלא חזי ליה, אלא בכור - מאן תנא?													
	רב חסדא:	בית שמאי היא, דאמר בכור בקדושתיה קאי													

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>												
מקרא-key:	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
תמורה-ולד חטאת	מימרא											
לא ימנה ישראל עם הכהן על הבכור.	דתנן, ב"ש:								!	◇	כד.	
פסולי המוקדשין מאן תנא?									^		כד.	
ר' אלעזר בר"ש היא	רב חסדא:								!	◇	כד.	
היו לפניו שתי חטאות, אחת תמימה ואחת בעלת מום, תמימה - תקרב, בעלת מום - תפדה. נשחטה בעלת מום, עד שלא נזרק דמה של תמימה - מותרת, משנזרק דמה של תמימה - אסורה.	ת"ק:								◆	!	◇	כד.
אפילו בשר בעלת מום בקדירה, ונזרק דמה של תמימה - יוצא לבית השריפה.	רבי אלעזר בר"ש:								◆	!	◇	כד.
ורב חסדא, לוקמה אידי ואידי כב"ש									ז		כד.	
דלמא כי אמרי ב"ש בבכור - דקדושתיה מרחם, אבל פסולי המוקדשין - לא.									!	◇	כד.	
ולקמא אידי ואידי - כר"א בר"ש									ז		כד.	
דלמא כי אמר ר"א ברבי שמעון בפסולי [מוקדשין] - דאלימי למיתפס פדיונן, אבל בבכור - לא.									!	◇	כד.	
ור"א בר"ש, לית ליה הא דתנן:									ז		כד.	
כל פסולי המוקדשין נשחטין באיטליז, ונמכרין באיטליז, ונשקלין בליטרא	[תנן]								■	ז	◇	כד.
אלמא: כיון דשרית ליה טפי וחבין									ז		כד.	
מה שמשביח בעור פוגם בבשר.	רב מרי בריה דרב כהנא:								!	◇	כד.	
מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים.	במערבא משמיה דרבינא:								!	◇	כד.	
גזירה שמא יגדל מהם עדרים עדרים.	רבי יוסי בר אבין:								!	◇	כד.	
הדרן עלך וולד חטאת										◇		

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

תמורה-כיצד מערימין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	נ	ס	ק
מימרא																
כיצד מערימין על הבכור: מבכרת שהיתה מעוברת, אומר מה שבמעיה של זו אם זכר - עולה, ילדה זכר - יקרב עולה.																
ואם נקבה זבחי שלמים ילדה נקבה - תקרב שלמים.																
אם זכר עולה ואם נקבה זבחי שלמים, ילדה זכר ונקבה - הזכר יקרב עולה, והנקבה תקרב שלמים.																
ילדה שני זכרים - אחד מהם יקרב עולה, והשני ימכר לחייבי עולה, ודמיו חולין.																
ילדה שתי נקבות - אחת מהם תקרב שלמים, והשניה תימכר לחייבי שלמים, ודמיה חולין.																
ילדה טומטום ואנדרוגינוס - רשב"ג אומר: אין קדושה חלה עליהן.	[רשב"ג]															
מותר להטיל מום בבכור קודם שיצא לאויר העולם.	רב יהודה:															
כיצד מערימין על הבכור מבכרת שהיתה מעוברת לילד אומר מה שבמעיה של זו אם זכר עולה	תנן:															
עולה - אין, שלמים - לא, ואת אמרת דמצית מפקעת ליה מקדושתה																
ה"מ - בזמן שבית המקדש קיים, כי קאמינא אנא - בזמן הזה, דלא חזי להקרבה.	אמר לך רב יהודה:															
אי בזמן הזה - מאי למימרא?																
מהו דתימא - נגזר דלמא נפיק רוב ראשו וקשדי ביה מומא.																
ואימא הכי נמי																
אפילו הכי - הא עדיפא, מדאתי ביה לידי גיזה ועבודה.																
אם נקבה זבחי שלמים.																
נקבה מי קא קדשה בבכורה?																
סיפא אתיא לבהמה דהקדש.																
ילדה שני זכרים כו'.																
אי בהמה דהקדש, היאך דאקדיש עולה - להוי עולה, אידך - נהוי בקדושתיה דאימיה	אמרי:															
סיפא אתאן לבהמת חולין.																
ילדה טומטום ואנדרוגינוס כו'.																
אמאי אין קדושה חלה עליהן																
ולדי קדשים - בהוייתן הן קדושין. דאי ס"ד ממעי אמנ הן קדושין אמאי אין קדושה חלה עליהן? הא תפסתניהו קדושה דאימיהן אלא ש"מ: ולדי קדשים בהוייתן הן קדושין.	קסבר רשב"ג:															
ולדי קדשים - ממעי אמנ הן קדושין	והאי תנא סבר:															
אילו נאמר בכור לא יקדיש הייתי אומר - בכור לא יקדיש הקדשות, ת"ל (ויקרא כ"ז) איש אותו - אותו אי אתה מקדיש, אבל - מקדיש אדם בכור הקדשות ועדיין אני אומר הוא - לא יקדיש, אבל יקדישוהו אחרים - ת"ל בבהמה - בבהמה עסקתי.	דת"ר:															
יכול לא יקדישונו בבטן ת"ל (ויקרא כ"ז) אשר יבוכר לה, משיבוכר לה' - אי אתה מקדיש, אבל אתה מקדיש בבטן. יכול אף ולדי כל הקדשים כן - ת"ל אך בכור - אך חלק.																
אלמא ס"ל: ולדי קדשים ממעי אמנ הן קדושין.																
אמר על הבכור עם יציאת רובו יהא עולה, עולה הוי או בכור הוי? עולה הוי - דכל פורתא ופורתא דקא נפיק הוא כליל, או בכור הוי, דכל פורתא ופורתא דקא נפיק קא קאים במילתיה?	רב עמרם לרב ששת:															

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תמורה-כיצד מערימין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ל"א: שכן קדושה חיילא עליה, או דלמא: בכור הוי - שכן קדושתו מרחם?													ה.
מאי תיבעי לך? היינו דבעי אילפא		א"ל: [רב ששת]											ה.
אמר על הלקט עם נשירת רובו יהא הפקר, לקט הוי או הפקר הוי? לקט הוי - שכן קדושתו בידי שמים, או דלמא הפקר הוי - שכן זוכין בו עניים ועשירים?		[דבעי אילפא]											ה.
מאי תיבעי ליה? דברי הרב ודברי תלמיד דברי מי שומעים?		ואמר אביי:											ה.
ה"נ: דברי מי שומעים?													ה.
האומר ולדה של זו עולה והיא שלמים - דבריו קיימים.													מ.
היא שלמים וולדה עולה - הרי זה ולד זבחי שלמים - דברי ר' מ,		[ר"מ]											ה.
אם לכן נתכוין תחלה, והאיל ואי אפשר לקרות שני שמות כאחת - דבריו קיימין, ואם משאמר הרי זו שלמים נמלך ואמר ולדה עולה - הרי זו ולדה שלמים.		ר' יוסי:											ה.
הפריש חטאת מעוברת וילדה, רצה - בה מתכפר, רצה - בולדה מתכפר.		ר' יוחנן:											ה.
מ"ט?													ה.
אם שיירו משוויי, עובר לאו ירך אמו הוא דהוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות, רצה - מתכפר בה, רצה - מתכפר בחבירתה.		קסבר ר' יוחנן:											ה.
היא שלמים וולדה עולה - הרי זה ולד שלמים		מותיב רבי אלעזר:											ה.
ואי סלקא דעתך שיירו משוויי, הרי זה ולד שלמים? הרי זו שלמים בעי ליה למיתנא													ה.
בר מינה דהיא, הא אמר רב לתנא, תני הרי זו שלמים.		רב טבלא:											ה.
האומר לשפחתו הרי את שפחה וולדך בן חורין, אם היתה מעוברת - זכתה לו.		מיתיבי:											ה.
אי אמרת בשלמא אם שיירו אינו משוויי עובר ירך אמו מש"ה זכתה לו, והוי ליה כמשחרר חצי עבדו, ומני - רבי היא													ה.
המשחרר חצי עבדו יצא לחירות דגישו וידו באין כאחת.		כדתניא:											כה:
אלא אי אמרת שיירו משוויי ועובר לאו ירך אמו הוא, אמאי זכתה לו?													ה.
נראין דברים שהעבד זוכה לקבל גט שחרורו של חברו מיד רבו שאינו שלו, ולא מיד רבו שלו דיד עבד כיד רבו דמי		והא תניא:											ה.
אלא ש"מ: אם שיירו - אינו משוויי, ותיבתא דרבי יוחנן, תיובתא.													ה.
לימא אם שיירו משוויי תנאי היא?													ה.
האומר לשפחתו הרי את בת חורין וולדך עבד - ולדה כמוה - דברי ר' יוסי הגלילי		תניא: [ר' יוסי הגלילי]											ה.
דבריו קיימין, משום שנאמר (שמות כ"א) האשה וילדיה תהיה לאדוניה.		חכמים:											ה.
קרא מאי תלמודא לרבנן?													ה.
קרא אמר רבי יוסי הגלילי, דקתני: ולדה כמוה, שנאמר האשה וילדיה תהיה לאדוניה, בזמן שהאשה לאדוניה - ולדה לאדוניה אין האשה לאדוניה אין הולד לאדוניה.		רבי:											ה.
מאי לאו בהא קמיפלגי:													ה.
אם שיירו אינו משוויי		דרבי יוסי הגלילי סבר:											ה.
אם שיירו משוויי		ורבנן סברי:											ה.
דכולי עלמא - אם שיירו משוויי והכא היינו טעמא, דאמר קרא האשה וילדיה תהיה לאדוניה.		אמר לך ר' יוחנן:											ה.

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מקרא-key:

תמורה-כיצד מערימין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא ודאי לימא כי הני תנאי							ז						כה:
השוחט את החטאת ומצא בה בן ד' ח' תני חדא: אין נאכלת אלא לזכרי כהונה, ואינה נאכלת אלא ליום ולילה אחד, ואינה נאכלת אלא לפנים מן הקלעים.	דנתיא: [תני חדא]						ז						כה:
נאכלת לכל אדם, ונאכלת בכל מקום, ונאכלת לעולם.	ותנאי אידך:						ז						כה:
מאי לאו בהא פליגי, דה"ק דקא משוי לעובר כאימיה סבר שיירו משוייר ותנא בתרא דלא משויל עוברכאימיה סבר שיירו אינו משוייר							ז						כה:
דכ"ע אם שיירו משוייר, והני תנאי בהא קמפלגי, דמר סבר ולדי קדשים - בהוייתן הן קדושים, ומר סבר, ולדי קדשים - במעי אמנן הן קדושים.	אמר לך ר' יוחנן:						!						כה:
ואיבעית אימא: לא קשיא, כאן - בשהקדישה ולבסוף נתעברה, כאן - בשנתעברה ולבסוף הקדישה.							!						כה:
ממאי דטעמא דרבי יוחנן אם שיירו משוייר, דלמא היינו טעמא דר' יוחנן דאדם מתכפר בשבחה הקדש?	מתקף לה רבא:						ז						כה:
רבי אלעזר תלמידיה דרבי יוחנן, וייתיב לקמיה דרבי יוחנן, ולא אהדר ליה האי שינויא - ואת אמרת טעמא דר' יוחנן משום דאדם מתכפר בשבחה הקדש?	אמר ליה רב המנונא:						!						כה:
אם משאמר הרי זו שלמים נמלך כל.													כה: <
פשיטא ולדן שלמים, אלא כל אימת דבעי מימלך?							ז						כה:
לא נצרכה אלא שאמר בתוך כדי דיבור, מהו דתימא תוך כדי דיבור כדיבור דמי והאי עיוני הוא דקמעין - קמ"ל.	רב פפא:						!						כה:
הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים - הרי זו תמורת עולה - דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]												כה: מ
אם לכן נתכוין תחלה, הואיל ואי אפשר לקרות ב' שמות כאחת - דבריו קיימים, ואם משאמר תמורת עולה, נמלך ואמר תמורת שלמים - הרי זו תמורת עולה.	רבי יוסי:												כה:
הכל מודים באומר תחול זו ואחר כך תחול זו דברי הכל - תפוס לשון ראשון. לא תחול זו א"כ חלתה זו - תרווייהו קדשי. לא נחלקו אלא כגון משנתינו, דאמר תמורת עולה תמורת שלמים	ר' יצחק ברבי יוסי א"ר יוחנן:												כה: ג
מדהוה ליה למימר תמורת עולה ושלמים, ואמר תמורת עולה תמורת שלמים, הריא ליה כאומר תחול זו ואח"כ תחול זו ותפוס לשון ראשון	דר' מאיר סבר:						♦	■	■	■			כה: כו
אי אמר תמורת עולה ושלמים, הוה אמינא - קדושה ואינה קריבה, קמ"ל:	ורבי יוסי סבר:						♦	■	■	■			כה: כז
האומר בהמה זו חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים - כולה תקרב עולה - דברי ר"מ	תניא: [ר"מ]						♦	■	■	■			כה: כח
תרעה עד שתסתאב, ותימכר, ויביא בדמי חציה תמורת עולה, ובדמי חציה תמורת שלמים	חכמים:						♦	■	■	■			כה: כט
אם לכך נתכוון מתחלה, הואיל וא"א להוציא שני שמות כאחת - דבריו קיימין.	ר' יוסי:						♦	■	■	■			כה: כס
רבי יוסי היינו רבנן							ז						כה: כא
כולה רבי יוסי קתני לה.							!						כה: כב
בהמה חציה עולה וחציה חטאת - תיקרב עולה - דברי ר"מ	תניא אידך: [ר"מ]						♦	■	■	■			כה: כג
תמות.	ר' יוסי:						♦	■	■	■			כה: כד
ושוין באומר חציה חטאת וחציה עולה - שתמות.													כה: כה
שוין מני - ר"מ													כה: כו
פשיטא							ז						כה: כז
מהו דתימא: אי לאו דאשמעינן הוה אמינא טעמא דר"מ לאו משום תפוס לשון ראשון, אלא היינו טעמא - חטאת מעורבת - קריבה, ואפילו כי אמר חציה חטאת והדר אמר חציה עולה - קריבה, קמ"ל דלא.							!						כה: כח
אמר בהמה זו חציה עולה וחציה שלמים - קדושה ואינה קריבה ותימכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים ועושה תמורה ותמורתו כיוצא בו.	תניא אידך:												כה: כט
קדושה ואינה קריבה	אמר מר:												כה: כס

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

מקרא-key:

תמורה-כיצד מערימין	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מני - רבי יוסי היא												◇	כו.
פשיטא											?		כו.
דקדושה ואינה קריבה תמורתה איצטרין ליה, דמהו דתימא: נהי דהיא לא קרבה - תמורתה תקרב, קא משמע לן, מאי שנא היא דלא קרבה - דהויא לה קדושה דחוויה, תמורתה נמי - מכח קדושה דחוויה קאתיא.											!	◇	כו.
בהמה של שני שותפים, הקדיש חציה שלו, וחזר ולקח חציה אחרת והקדישה - קדושה ואינה קריבה, ועושה תמורה, ותמורתה כיוצא בה.	רבי יוחנן:											■	כו.
שמע מינה תלת												■	כו:
ש"מ - בעלי חיים נדחין												■	כו:
וש"מ - קדושת דמים נדחה												■	כו:
ושמע מינה - דיחוי מעיקרו הוי דיחוי.												■	כו:
הכל מודים היכא דאמר חציה עולה וחציה מעשר - דברי הכל עולה קריבה, היכא דאמר חציה תמורה וחציה מעשר מאי? תמורה קריבה - שכן נוגהת בכל הקדשים, או דלמא מעשר קרובה, שכן מקדיש לפניו תיקו.	אביי:											◇	כו:
הרי זו תחת זו, תמורת זו, חליפי זו - הרי זו תמורה.												■	כו:
זו מחוללת על זו - אין זו תמורה ואם היה הקדש בעל מום - יוצא לחולין, וצריך לעשות לו דמים.												■	כו:
למימרא דתחת לישנא דאתפוסיה הוא												?	כו:
קדשי בדק הבית, אמר חליפי זו תמורת זו - לא אמר כלום, תחת זו מחוללת על זו - דבריו קיימין.	ורמינהו:											?	כו:
ואי סלקא דעתך דתחת לישנא דאיתפוסיה היא, מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?												?	כו:
תחת - משכחת לה לישנא דאיתפוסיה ולישנא דאחולי לישנא דאתפוסיה - דכתיב (ויקרא י"ג) ואם תחתיה תעמוד בההרת, דאחולי - דכתיב (ישעיהו ס') תחת הנחושת אביא זהב, והלכך, גבי קדשי מזבח דעבדין תמורה - לישנא דאתפוסיה הוא, גבי קדשי בדק הבית דלא עבדין תמורה - לישנא דאחולי הוא.	אביי:											!	כו:
אפילו בקדשי מזבח משכחת לה לישנא דאחולי הוא, כגון שהיה הקדש בעל מום.	רבא:											■	כו:
אפילו בבעל מום נמי משכחת לה לישנא דאחולי ומשכחת לישנא דאתפוסיה - ידו אקודש - חול הוי, ידו אחול קודש הוה.	רב אשי:											■	כו:
הוי לפניו שתי בהמות של קדש בעלות מום, ושתי בהמות של חולין תמימות, ואמר הרי אלו תחת אלו מהו? מי אמר לאתפוסיה - ולקי, או דלמא: כל היכא דאיכא היתרא - לא שביק איניש היתרא ועביד איסורא? ואח"ל, כל היכא דאיכא היתרא - לא שביק איניש ועביד איסורא, הוי לפניו שתי בהמות של קודש, ואחת מהן בעלת מום, ושתי בהמות של חולין ואחת מהן בעלת מום, ואמר הרי אלו תחת אלו מהו? מי אמר תמימה תחת תמימה - לאתפוסיה, בעלת מום תחת בעלת מום - לאחולי, או דלמא: תמימה דחולין - תחת בעלת מום דהקדש, בעלת מום דחולין - תחת תמימה דהקדש, ותרוייהו לקי?	בעי אביי:											^	כו:
ואם ת"ל: כל היכא דאיכא היתרא - לא עביד איסורא, ולאחולי הוא ולא לקי הוי לפניו שלש בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום, ושלשה בהמות של חולין תמימות, ואמר הרי אלו תחת אלו מי אמרינן מדתמימות תחת תמימות - לאתפוסיה, תמימות נמי תחת בעלת מום - לאתפוסיה, או דלמא: הכא נמי, כל היכא דאיכא היתרא - לא עביד איסורא, וההיא בתרייתא לאחולי הוי?												^	כו:
ואם תימצי לומר: הכא נמי, כיון דאכתי גברא לא איתחזק באיסורי - לא שביק היתרא ועביד איסורא												^	כו:
הוי לפניו ארבע בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום, וארבע בהמות של חולין, ואמר הרי אלו תחת אלו מהו? הכא ודאי כיון דאיתחזק גברא באיסורי (בכולן) - לקי בארבע מלקיות, או דלמא - אע"ג דאיתחזק באיסורא, לא שביק איניש היתרא ועביד איסורא, והוי בתרייתא לאחולי הוי?	בעי רב אשי:											^	כו:
תיקו.												■	כו:
אם היתה הקדש בעל מום יצא לחולין כו.												■	כו:
יצא לחולין - דבר תורה, וצריך לעשות דמים - מדבריהם.	ר' יוחנן:											◆	כו:

Talmud Navigator

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key: </p>		<p> ■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
תמורה-כיצד מערימין	מימרא	מאן דאמר													
אף צריך לעשות דמים - דבר תורה.	ר"ל:														כז.
במאי עסקינן?															כז.
אי נימא אונאה															כז.
בהא נימא ר"ל, אף צריך לעשות דמים דבר תורה?															כז.
אלו דברים שאין להם אונאה העבדים, והשטרות, והקרקעות, וההקדשות	והא תנן:														כז.
אלא אבטול מקח															כז.
בהא נימא ר' יוחנן צריך לעשות דמים מדבריהם?															כז.
אקרקעות דחולין - אונאה - אין להן, ביטול מקח - יש להם	והאמר רבי ירמיה משמיה דרבי יוחנן:														כז.
אהקדשות - אונאה - אין להן, ביטול מקח - יש להם	ורבי יונה משמיה דרבי יוחנן:														כז.
לעולם אביטול מקח, ואיפוך.															כז.
ומי מצית אמרת איפוך? הניחא למ"ד אהקדשות - וכ"ש אקרקעות אלא למאן דאמר אקרקעות, אבל הקדשות אין להן ביטול מקח, היכי איפוך להא?															כז.
לא תיפוך	אמר לך רבי ירמיה:														כז.
לימא בדשמואל קא מיפלגי															כז.
הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה - מחולל	דאמר שמואל:														כז.
לית ליה דשמואל	דר' יונה:														כז.
אית ליה דשמואל	ורבי ירמיה:														כז.
לא בין דמר ובין דמר - אית ליה דשמואל															כז.
כי אמר שמואל - דיעבד, אבל לכתחלה - לא אמר	דרכי יונה סבר:														כז.
אפילו לכתחלה.	ורבי ירמיה סבר:														כז.
ואיבעית אימא: לעולם לא תיפוך, ודקא קשיא לך מתניתין דאלו דברים: הקדשות - כדרב חסדא															כז.
מאי אין להן אונאה - אינן בתורת אונאה, דאפילו פחות מכדי אונאה חוזר.	דאמר רב חסדא:														כז.
לא אמרן אלא דשמוי בי תרי, אבל שמוי בי תלתא, ואע"ג דאתי במאה - לא הדר.	עולא:														כז.
איני															כז.
היכא אמר מאה כתרי ותרי כמה - לענין עדות, אבל לענין אומדנא - בתר דעות אזלינן	והאמר רב ספרא:														כז.
ותו דאפילו תלתא ותלתא לא אזלינן בתר בתרא? דיד הקדש על העליגה															כז.
צריך לעשות דמים - מדבריהם, וכל דרבנן - אקילו בה רבנן.	קסבר עולא:														כז.
הרי זו תחת עולה תחת חטאת - לא אמר כלום.															כז.
תחת חטאת זו ותחת עולה זו תחת חטאת ותחת עולה שיש לי בבית היה לו - דבריו קיימים.															כז.
אמר על הבהמה טמאה ועל בעלת מום הרי אלו עולה - לא אמר כלום.															כז.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מירא- קושיא- שאלה- תירוץ- ראייה-
key-מקרא:	

תמורה-כיצד מערימין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כז:
הרי אלו לעולה - ימכרו, ויביא בדמיהם עולה.													כז:
מתני' דלא כרבי מאיר, דאי כר"מ - הא אין אדם מוציא דבריו לבטלה.	רב יהודה אמר רב:												כז:
הרי אלו לעולה ימכרו ויביא בדמיו עולה:													כז:
טעמא - דבהמה טמאה ובעלת מום דלא חזיין - לא בעיין מומא, אבל מפריש נקבה לאשם או לעולה - בעיין מומא													כז:
מתני' דלא כר"ש	רב יהודה אמר רב:												כז:
תימכר שלא במום.	דתנן, ר"ש:												כז:
הדרן עלך כיצד מערימין													כז:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

תמורה-כל האסורין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כח.
מימרא													מ
כל האסורין לגבי מזבח אוסרין בכל שהן הרובע, והנרבע, והמוקצה, והנעבד, והאתנן, ומחיר, והכלאים, והטרפה, ויוצא דופן.													כח.
איזהו מוקצה - המוקצה לעבודת כוכבים, הוא אסור ומה שעליו מותר.													כח.
ואיזהו נעבד - כל שעובדין אותו, הוא ומה שעליו אסור													כח.
וזה וזה מותר באכילה.													כח.
אוסרין בכל שהן	אמר מר												כח.
מאי קמ"ל דלא בטלי ברובא.													כח.
כל הקדשים שנתערבו בחטאות מתות או בשור הנסקל, אפי' אחד ברבוא - ימותו	תנינא:												כח.
וקשיא לן מאי קאמר													כח.
ומשנינן הכי קתני נתערבו בהן מחטאות מתות או שור הנסקל אפילו אחד ברבוא - ימותו													כח.
איצטריך, ס"ד אמיא: התם הוא - דאיסורי הנאה, אבל הכא, דלאו איסורי הנאה - אימא ליבטל ברובא, קמ"ל.													כח.
ורובע ונרבע נמי תנינא													כח.
נתערבו ברובע ונרבע - ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין	[תנינא:]												כח.
חדא בחולין וחדא בקדשים וצריכי, דאי אשמועינן גבי קדשים - משום דמאיסי, אבל גבי חולין - אימא ליבטלי.	רב כהנא, אמריתיה לשמעתיא קמיה דרב שימי בר אשי, אמר לי:												כח.
ובחולין נמי תנינא													כח.
ואלו אסורין ואוסרין בכל שהן: יין נסך, ועבודת כוכבים, וציפרי מצורע, ועורות לבובין, ושעיר נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, וחולין שנשחטו בעזרה, המשתלה - הרי אלו אסורין ואוסרין בכל שהן.	[תנינא:]												כח.
צריכי, דאי אשמועינן התם - דלהדיוט אבל לגבוה אימא לא נפסידנהו לכוליה ואי אשמועינן הכא - דלגבוה דמאיסי, אבל להדיוט - אימא - איסורי הנאה ליבטלו ברובא, קמ"ל.													כח.
הרובע ונרבע מגלן דאיסורי לגבוה?													כח.
(ויקרא א') מן הבהמה - להוציא רובע ונרבע	דתנו רבנן:												כח.
והלא דין הוא ומה בעל מום שלא נתעבדה בה עבירה - פסול לגבי מזבח, רובע ונרבע שנעבדה בהן עבירה - אינו דין שאסורין לגבי מזבח?													כח.
חורש בשור וחמור יוכיח, שנתעבדה בו עבירה - ומותר לגבי מזבח													כח.
מה לחורש בשור וחמור - שאין חייבין מיתה, תאמר ברובע ונרבע - שחייבין מיתה													כח.
טול לך מה שהבאתה - הרי שנתעבדה בהן עבירה בשני עדים. נעבדה בהן עבירה על פי עד אחד, או על פי הבעלים מניין?													כח.
אני אדוננו, ומה בעל מום - שאין התראת שני עדים פוסלתו מאכילה, הודאת עד אחד - פוסלתו מהקרבה, ברובע ונרבע שהודאת שני עדים פוסלתו מאכילה, אינו דין שהודאת עד אחד פוסלתו מהקרבה	רבי שמעון:												כח.
ת"ל מן הבהמה - להוציא רובע ונרבע - והא אתיא מדינא?													כח.
משום דאיכא למימר - מעיקרא דינא פירכא, מה לבעל מום - שכן מומו ניכר, תאמר ברובע ונרבע - שאין מומו ניכר והואיל ואין מומו ניכר - יא כשר לגבי מזבח - ת"ל (ויקרא א') מן הבהמה - להוציא רובע	רב אשי:												כח:
מן הבקר - להוציא את הנעבד													כח:
והלא דין הוא, ומה אתנן ומחיר שצפויין מותרין - הן אסורין, נעבד שצפויין אסור - אינו דין שהוא אסור?													כח:
או חילוף, ומה אתנן ומחיר שהן אסורין - ציפוייהן מותרין, נעבד שמתר - אינו דין שיהא ציפוי מותר?													כח:

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה key- מקרא: </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראייה </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
תמורה- כל האסורין		מאן דאמר																
א"כ ביטלת (דברים ז) לא תחמוד כסף וזהב עליהם ולקחת לך																	כה:	
אני אקיימנו, לא תחמוד כסף וזהב עליהם - בדבר שאין בו רוה חיים, אבל בדבר שיש בו רוה חיים, הואיל והוא מותר - יכול יהא ציפוי מותר - ת"ל מן הבקר - להוציא את הנעבד.																		כה:
טעמא - דמעטי קרא, הא לא מעטי קרא - ציפוי מותר? והכתיב: (דברים יב) ואבדתם את שמם - כל העשוי לשמם		מתקף לה רב חנניא:																כה:
הוא - לכנות להם שם הוא דאתא, לבית גליא - קרינן אותו בית כריא, פני המולך - פני כלב, עין כל - עין קוץ.																		כה:
ואיפוך אנא: מן הבהמה - להוציא את הנעבד, מן הבקר - להוציא רובע ונרבע																		כה:
התם מעניינא דקרא והכא מענייני דקרא, גבי בהמה כתיב - (ויקרא כ) ואיש כי יתן שכבתו בבהמה מות יומת, גבי בקר כתיב - (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב.																		כה:
(ויקרא א) מן הצאן - להוציא את המוקצה, ומן הצאן - להוציא את הנוגח.																		כה:
אם נאמר רובע - למה נאמר נוגח, ואם נאמר נוגח - למה נאמר רובע? לפי שיש ברובע מה שאין כן בנוגח, ויש בנוגח מה שאין כן ברובע - שהרובע עושה אונס כרצון, מה שאין כן בנוגח יש בנוגח - שהנוגח משלם את הכופר, מה שאין כן ברובע הוצרך לומר רובע והוצרך לומר נוגח.		ר"ש:																כה:
והאי תנא מייתי לה מהכא																		כה:
הרובע והנרבע הרי הם כקדשים שקדם מום עובר להקדשן, וצריכין מום קבוע לפדות עליהן, שנאמר כי משחתם בהם מום במ.		דתניא:																כה:
מאי תלמודא?																		כה:
חסורי מיחסרא והכי קתני: מנין שהן אסורין - ת"ל (ויקרא כ"ב) כי משחתם בהם מום במ																		כה:
כל מקום שנאמר השחתה אינו אלא דבר ערוה ועבודת כוכבים דבר ערוה דכתיב (בראשית ו) כי השחית כל בשר וגו', עבודת כוכבים דכתיב (דברים ד) פן תשחיתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל, כל שהמום פוסל בהן - דבר ערוה ועבודת כוכבים פוסלין בהן.		ותנא דבי ר' ישמעאל:																כה:
ותנא דבי ר' ישמעאל מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן מאי דריש בהו?																		כה:
מיבעי ליה: פרט לחולה זקן ומזוהם.		[תנא דבי ר' ישמעאל]																כה:
ות"ק, דאפקינהו להני קראי לרובע ונרבע, חולה זקן ומזוהם מנא ליה?																		כה:
נפקא ליה מן הצאן מן הכבשים ומן העזים		[ת"ק]																כה:
ולתנא דבי ר' ישמעאל																		כה:
אורחיה דקרא לאישתעווי הכי.		[תנא דבי ר' ישמעאל]																כה:
איזהו מוקצה - המוקצה לעבודת כוכבים וכו'.																		כה:
אין אסור אלא מוקצה לשבע שנים, שנאמר (שופטים ו) ויהי בלילה ההוא ויאמר לו ה' קח את פר השור אשר לאבדיך ופר השני שבע שנים		ר"ל:																כה:
והתם מוקצה בלחוד הוה? נעבד נמי הוה																		כה:
מוקצה לעבוד ולא עבדוהו.		רב אחא בר יעקב:																כה:
לעולם עבדוהו, וחידוש הוא כדר' אבא בר כהנא:		רבא:																כה:
שמנה דברים התירו באותו לילה: חוץ, ולילה, וזרות, וכלי שרת, וכלי אשירה, ועצי אשירה, ומוקצה, ונעבד.		דאמר רבי אבא בר כהנא																כה:
מנין למוקצה מן התורה - שנאמר (במדבר כ"ח) תשמרו להקריב לי במועדו - כל שעושיין לו שימור.		רב טובי בר מתנה א"ר יאשיה:																כט:
אלא מעתה, אייתית אימרא דצומא ולא עביד ליה שימור - ה"נ דלא חזו להקרבה?		מתקף לה אביי:																כט:
אנא, תשמרו להקריב לי במועדו, קאמינא לי - ולא לאדון אחר, ואיזהו אחר שמקריבין לו - הוי אומר זו עבודת כוכבים.		א"ל: [רב טובי בר מתנה]																כט:

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < story- מעשה O </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא ■ challenge- קושיא † question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראיה ■ </p>																			
תמורה- כל האסורין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
מימרא																					
אין מוקצה אסור אלא עד שיעבדו בו.	רבי אבהו אמר רב יצחק:																				כט.
עד שימסרוהו לכוזרי עבודת כוכבים	עולא א"ר יוחנן:																				כט.
עד שיאכילוהו כרשיני עבודת כוכבים.	בהא אמר רבי יוחנן:																				כט.
מפליגיתו אתון אעולא?	רבי אבהו לבהא:																				כט.
לא, עולא נמי כי קאמר - הוא דשפי ליה כרשיני עבודת כוכבים.	א"ל: [בהא]																				כט.
ידע בהא לשנויי שמעתא, ואי לא דסליק מהתם - לא הוה ידע, דוכתא דארץ ישראל גרמה ליה.	ר' אבהו:																				כט.
בהא מיכן ומיכן הוה.	אמר ליה רב יצחק:																				כט.
אין מוקצה אסור אלא עד שיעשו בו מעשה	תני רב חנניא טריטאה קמיה דר' יוחנן:																				כט.
הוא תני לה, והוא אמר לה: מאי מעשה - עד שיגזו ויעבדו בו.	[רב חנניא טריטאה]																				כט.
איזהו נעבד כל.																					כט.
מנא הני מילי?																					כט.
דאמר קרא - (יחזקאל מ"ה) ממשקה ישראל - מן המותר לישראל, ואי ס"ד אסירי להדיוט, למה לי קרא למעטינהו מגבוה?	רב פפא:																				כט.
וכל היכא דאסירי להדיוט - לא בעי קרא? והא טרפה, דאסירא להדיוט, ומעטיה קרא מגבוה																					כט.
מן הבקר להוציא את הנעבד או אינו אלא להוציא את הטרפה כשהוא אומר מן הבקר למטה שאין ת"ל, אלא להוציא את הטרפה:	דתניא:																				כט.
איצטריך, ס"א: הני מילי - דנטרפה ואחר כך נתקדשה, אבל נתקדשה ואחר כך נטרפה - אימא תשתרי לגבוה.																					כט.
והא מהכא נפקא: (ויקרא כ"ז) כל אשר יעבור תחת השבט - פרט לטרפה שאינה עוברת?																					כט.
ההוא נמי איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הני מילי - היכא דלא היתה לה שעת הכושר, דנולדה טרפה ממעי אמה, אבל היכא דהיתה לה שעת הכושר, ויצאת לאויר העולם ואח"כ נטרפה - אימא תשתרי לגבוה, קמ"ל.																					כט.
ואיזהו אתנן - האומר לזונה הילך טלה זה בשכרך, אפי' הן ק' - כולן אסורין.																					כט.
וכן האומר לחבירו הילך טלה זה ותלין שפחתך אצל עבדי																					כט.
אינו אתנן	רבי:																				כט.
אתנן.	חכמים:																				כט.
ואפילו הן מאה - כולן אסורין	אמר מר:																				כט.
היכי דמי?																					כט.
אילימא דשקלה באגרא מאה בהמות																					כט.
פשיטא דכולהו אסירי, מה לי חד מה לי תרי מה לי מאה																					כט.
לא צריכא - דשקלה אגרא חזא, ויהיב לה מאה, דכולהו מכח אתנן קאתו.																					כט.
נתן לה ולא בא עליה, בא עליה ולא נתן לה - אתננה מותר.	ת"ר:																				כט.
נתן לה ולא בא עליה אתננה קרית ליה? ותו, בא עליה ולא נתן לה מאי יהיב לה הא לא יהיב לה מידי?																					כט.
נתן לה ואח"כ בא עליה, בא עליה ואח"כ נתן לה - אתננה מותר.	אלא הכי קתני:																				כט.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

תמורה-כל האסורין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וליהול עליה אתנן למפרע										ז		כט.	
שקדמה והקריבתו.	רבי אלעזר:									!	◇	כט:	
היכי דמי?										^		כט:	
אי נימא דאקניה ניהלה לאלתר										!		כט:	
פשיטא דמותר, דעד כאן לא בא עליה										ז		כט:	
ואלא דאמר לה לא ניקני לך עד שעת ביאה										!	◇	כט:	
מי מציא מקרבה ליה? (ויקרא כ"ז) איש כי יקדיש את ביתו קדש לה' אמר רחמנא מה ביתו - ברשותו, אף כל - ברשותו										ז		כט:	
לא צריכא, דאמר לה לא ניקניה לך עד שעת ביאה, ואי מצטריך לך - ניקני לך מעכשיו.										!	◇	כט:	
קדמה והקדישתו מאי?	בעי רב אושעיא:									^	◇	כט:	
תפשוט ליה מדרבי אלעזר										ז		כט:	
קדמה והקריבתו	דאמר רבי אלעזר:									ז	◇	כט:	
הקריבתו הוא דשרי דהא ליתיה בשעת ביאה, אבל הקדישתו - אסור										ז		כט:	
דרבי אלעזר גופא קמבעי ליה מי אמרינן הקריבתו אמר רבי אלעזר דמותר דהא ליתיה בשעת ביאה אבל הקדישה דאיתא בשעת ביאה אסור, או דלמא: כיון דתנן אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט - הקדישתו מותר, וכל שכן הקריבתו?										!	◇	כט:	
תיקו:										■	◇	כט:	
בא עליה ואחר כך נתן לה - אתננה מותר:	אמר רב:									■	◇	כט:	
בא עליה ונתן לה, ואפי' עד שנים עשר חדש - אתננה אסור	והתניא:									■	ז	◇	כט:
לא קשיא, הא - דאמר לה הבעלי לי בטלה זה, הא דאמר לה הבעלי לי בטלה סתם.	רב חנן בר רב חסדא:									!	◇	כט:	
וכי אמר לה הבעלי לי בטלה זה מי מיתסרי והא מחוסר משיכה										ז		כט:	
בזונה עובדת כוכבים - דלא קניא במשיכה דבמענות קניא]										!	◇	כט:	
ואיבעית אימא: אפי' בזונה ישראלית כגון דקאי בחצרה.										!	◇	כט:	
הא יהבית לה מעיקרא										ז		כט:	
דשוויה לה אפותיקי, ואמר לה אם עד יום פלוני יהיבנא לך זוזי - מוטב ואם לאו טלה באתנן.										!	◇	כט:	
אחד אתנן זכר, ואחד אתנן כל עריות - אסור חוץ מאתנן אשתו נדה, מ"ט - (דברים כ"ג) זונה כתיב והא - לאו זונה היא.	רב:									◆	■	◇	כט:
אפילו אשתו נדה, מאי טעמא (דברים כ"ג) תועבה כתיב, והא תועבה היא.	לוי:									◆	■	◇	כט:
ולוי נמי, והכתיב זונה										ז		כט:	
ההיא - זונה ולא זונה.	אמר לך: [לוי]									!	◇	כט:	
ורב ההיא זונה ולא זונה מנא ליה?										ז		כט:	
נפקא ליה מדרבי	[רב]									!	◇	כט:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>■ מקרא-key</p>
---	-------------------

תמורה-כל האסורין	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אין אתנן אסור אלא אתנן כל העריות הבאות לו בעבירה אבל אתנן אשתו נדה, ושנתן לה שכר פקיעתה, ושנתנה לו באתננו כולן מותרין אף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר שנאמר (יחזקאל י"ז) ובתוך אתנן ואתנן לא ניתן לך ותהי להפך.	דתניא, רבי:												כט:
ורב, האי תועבה מאי עביד ליה?													כט:
מיבעי ליה כדאביי	[רב]												כט:
זונה עובדת כוכבים - אתננה אסור, מ"ט - כתיב הכא תועבה כי תועבך ה' אלוךך הוא וכתיב התם (ויקרא י"ח) כי כל אשר יעשה מכל התועבות האל, מה להלן - עריות שאין קדושין תופסין בה, ה"נ בזונה שאין קדושין תופסין בה. וכהן שבא עליה - אין לוקה עליה משום זונה, מ"ט דאמר קרא (ויקרא כ"א) לא יהלל זרעו - מי שזרעו מיוחס אחריו, יצא עובדת כוכבים - דאין זרעו מיוחס אחריו. זונה ישראלית - אתננה מותר, מה טעם - דהא קדושין תופסין בה וכהן שבא עליה - לוקה משום זונה, מ"ט - דהא זרעו מיוחס אחד זה ואחד זה - אתננה אסור, וכהן הבא עליה - לוקה משום זונה מ"ט - ילפי מהדדי, מה זונה ישראלית - בלאו, אף זונה עובדת כוכבים - בלאו, ומה אתנן זונה עובדת כוכבים - אסור, אף אתנן זונה ישראלית - אסור.	דאמר אביי:												כט:
אחד זה ואחד זה - אתננה אסור, וכהן הבא עליה - לוקה משום זונה מ"ט - ילפי מהדדי, מה זונה ישראלית - בלאו, אף זונה עובדת כוכבים - בלאו, ומה אתנן זונה עובדת כוכבים - אסור, אף אתנן זונה ישראלית - אסור.	רבא:												כט:
אחד זונה עובדת כוכבים, ואחד זונה ישראלית - אתננה אסור	מיתבי:												כט:
תיובתא דאביי													כט:
הא מני - הא מני - ר' עקיבא היא	אמר לך אביי:												כט:
אין קדושין תופסין בחייבי לאוין	דאמר: [רבי עקיבא]												כט:
כגון אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט אתננה אסור	והא קתני סיפא:												כט:
והא קמשמע לן - דכל זונה לא תפסי בה קדושין, דומיא דאלמנה דלא תפסי בה קידושין.													כט:
ולרבא מאי שנא דקתני כגון אלמנה לכ"ג													כט:
דומיא דאלמנה מה אלמנה לא לקי עד דמתרי בה, אף זונה - עד דאמר הא לך לאפוקי מדרבי אלעזר	[רבא]												כט:
פנוי הבא על פנויה שלא לשם אישות - עשאה זונה	דאמר רבי אלעזר:												כט:
אבל היכא דזונה מעיקרא - ה"נ דאסור.													כט:
כי קתני הא - בעריות שאין קדושין תופסין בה	ל"א:												כט:
אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט - אתננה אסור	והא קתני סיפא:												כט:
והא הני - קדושין תופסין בהן													כט:
הא מני - רבי אלעזר היא													כט:
פנוי הבא על פנויה שלא לשם אישות - עשאה זונה	דאמר רבי אלעזר:												כט:
אי ר' אלעזר מאי איריא אלמנה? ניתני פנויה													ל.
אלמנה איצטריך, סלקא דעתך דאמינא - הואיל ובנין אב הוא - לא ניתסרו, קא משמע לך:													ל.

statement-מימרא ■
challenge-קושיא ⚡
question-שאלה ^
answer-תירוץ !
proof-ראיה ■

disputants-חולקים ♦
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◇
מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

תמורה-כל האסורין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האומר לחבירו הא לך טלה זה כו'												■
והא שפחה לעבד מישרא שריא												⚡
אצלו קאמר, והא דקתני עבדי - לישנא מעליא קאמר.	רב הונא:											◇
אי הכי, מ"ט דרבי?												⚡
לעולם עבדי, וכי קתני - בעבד עברי.	שמואל בר נחמני:											◇
אי הכי, מ"ט דרבנן? שפחה לעבד עברי מישרא שריא												⚡
הכא במאי עסקינן - כגון דלית ליה אשה ובנים												◇
אין לו אשה ובנים - אין רבו מוסר לו שפחה כנענית, יש לו אשה ובנים - רבו מוסר לו שפחה כנענית.	דתניא:											■
ואיזהו מחיר כלב - האומר לחבירו הילך טלה זה תחת כלב. וכן שני שותפין שחלקו, אחד נטל עשרה ואחד תשעה וכלב, שכנגד הכלב - אסורים, ושעם הכלב - מותר.												■
אתנן הכלב ומחיר זונה - הרי אלו מותרין, שנאמ' שנים - ולא ארבעה.												■
ולדותיהן מותרין, הן - ולא ולדותיהן.												■
מחיר כלב - זהו חילפי כלב. וכן הוא אומר (תהלים מ"ד) תמכר עמך בלא הון ולא רבית במחיריהם	ת"ר:											◇
אימא אתנן ממש												⚡
א"כ הווי תלתא - גם שניהם כתיב ולא שלשה												!
מי קאמרינן אנן אתנן ומחיר? אתנן ולא מחיר קאמרינן												⚡
א"כ נימא קרא לא תביא אתנן זונה וכלב, מדכתיב אתנן זונה ומחיר כלב - ש"מ מחיר הוא דקאמר רחמנא ולא אתנן ש"מ.												◇
השותפין שחלקו אחד נטל כו'.												■
ניפוק חדא להדי כלבא והנך כולהו לישתרן												⚡
הכא במאי עסקינן - כגון דטפי דמי כלב מחד מיניהו, והאי טופינא דכלב שדי בכולהו.												◇
אתנן כלב ומחיר זונה מותר כו'.												■
מנא הא מילתא דאמר רבנן אין זנות לבהמות?	רבא מפרזקיא לרב אשי:											◇
לא נישמוט קרא לכתוב אתנן זונה וכלב.	א"ל: [רב אשי]											!
אתנן כלב ומחיר זונה מותרין ואם תאמר ליתן האמור של זה בזה ושל זה בזה ת"ל כי תועבת ה' גם שניהם ב' - ולא ד', ולדותיהן מותרין, שנאמר הם ולא ולדותיהן.	תניא נמי הכי:											■
ולד הנרבעת אסורה - היא וולדה נרבעו, ולד נוגתת אסורה - היא וולדה נגחו, ולד מוקצה ונעבד - מותר. מ"ט לאימיה אקציה, לאימיה פלחי לה.	רבא:											◇
אפילו ולד מוקצה ונעבד נמי אסור, מאי טעמא - דניחא ליה בניפחיה ובפיטמיה	א"ד:											◇
המקדש בפרש שור הנסקל מקודשת, בפרש עגלי ע"ז - אינה מקודשת.	וכי הא דאמר רב אחדבוי בר אמי אמר רב:											◇
מאי טעמא												^
אי בעית אימא קרא, ואי בעית אימא סברא:												!
אי בעית אימא סברא: גבי ע"ז ניחא ליה בניפחיה, גבי שור הנסקל - לא ניחא ליה בניפחיה.												◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תמורה-כל האסורין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
אי בעית אימא קרא: גבי עבודת כוכבי כתיב (דברים ז') והיית חרם כמוהו, כל שאתה מהיה ממנו הרי הוא כמוהו. גבי שור הנסקל כתיב (שמות כ"א) לא יאכל את בשרו - בשרו אסור, פרשו מותר.												!
נתן לה כספים - הרי אלו מותרין.												
יינות ושמינים וסלתות, וכל דבר שכיוצא בו קרב על גבי המזבח - אסור.												
נתן לה מוקדשין - הרי אלו מותרין.												
עופות - הרי אלו אסורין. שהיה בדין, מה אם המוקדשין שהמום פוסל בהן - אין אתנן ומחיר חל עליהן, עופות שאין המום פוסל בו - אינו דין שלא יהא אתנן ומחיר חל עליו? תלמוד לומר: (דברים כ"ג) לכל נדר - להביא את העוף.												
כל האסורין לגבי מזבח - ולדותיהן מותרין.	[ת"ק]											◆
ולד טרפה לא יקרב על גבי המזבח	רבי אליעזר:											◆
כשירה שניקה מן הטרפה - פסולה מעל גבי המזבח.	רבי חנינא בן אנטיגוס:											■
כל הקדשים שנעשו טרפה - אין פודין אותן שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.												■
נתן לה חיטין ועשאתן סולת, זיתים ועשאתן שמן, ענבים ועשאתן יין תני חדא: אסורים מותרין.	ת"ר: [תני חדא] ותניא אידך:											◆
רבי יוסף - תני גוריון דמן אספורק:	ב"ש אסורין וב"ה מתירין.											◆
הם - ולא ולדותיהן, הם - ולא שינוייהן.	ב"ה סברי:											◆
הם ולא ולדותיהן גם - לרבות שינוייהן.	ב"ש סברי:											◆
ולב"ה, הכתיב גם												ז
גם לב"ה קשה.												■
(דברים כ"ג) בית ה' אלהיך פרט לפרה שאין באה לבית דברי רבי אלעזר	ת"ר: [רבי אלעזר]											◆
לרבות את הריקועין.	חכמים:											◆
מאן חכמים?												^
רבי יוסי בר' יהודה היא	רב חסדא:											!
נתן לה זהב רבי יוסי בר יהודה אומר: אין עושין ריקועין, אפ"ל אחורי בית הכפרת.	דתניא: [רבי יוסי בר יהודה]											!
נתן לה מוקדשין הרי אלו מותרין כו'.												■
ויהיו מוקדשין אתנן ומחיר חל עליהן מקל וחומר, ומה עופות שאין המום פוסל בהן - אתנן ומחיר חל עליהן, מוקדשים שהמום פוסל בהן - אינו דין שאתנן ומחיר חל עליהן?												ז
תלמוד לומר לכל נדר - להוציא את הנדר.												!
טעמא דמעטיניהו קרא הא לא מעטיניהו קרא הוא אמינא - כי יהיב לה מוקדשין חל עליהן אתנן ומחיר, והא לאו ממזנא הוא												ז
במזבח על פסחו, ורבי היא	רב הושעיא:											!
(שמות י"ב) ואם ימעט הבית מהיות משה - החייהו משה, מכדי אכילה ולא מכדי מקח	דתניא: [ת"ק]											◆
אף מכדי מקח, שאם אין לו - ממנה אחרים עמו על פסחו ועל חגיגתו, ומעותיו חולין, שע"מ כן הקדישו ישראל פסחיהן.	רבי:											◆

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

Talmud Navigator

תמורה-כל האסורין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
כל האסורים לגבי מזבח וכו'.														ל:
כל האסורים לגבי מזבח ולדותיהן מותרים		רב:												ל:
אוסר.		ותני עלה: ורבי אליעזר:												ל:
מחלוקת שעיברו ולבסוף נרבעו		רב הונא בר חיננא אמר רב נחמן:												ל:
עובר ירך אמו הוא		דרבי אליעזר סבר:												ל:
לאו ירך אמו הוא		ורבנן סברי:												ל:
אבל נרבעו ולבסוף עיברו - דברי הכל מותרין.		ד"ה:												ל:
מחלוקת כשנרבעו ולבסוף עיברו		רבא:												ל:
זה וזה גורם - אסור.		דרבי אליעזר סבר:												ל:
זה וזה גורם - מותר.		ורבנן סברי:												ל:
אבל עיברו ולבסוף נרבעו - דברי הכל אסורין.		ד"ה:												ל:
ורבא לטעמיה, דאמר רבא: ולד נרבעת אסורה היא וולדה נרבעו, ולד נוגחת אסור - היא וולדה נגחו.		[רבא]												ל:
מחלוקת שנרבעו כשהן מוקדשין		לישנא אחרינא - רב הונא בר חיננא אמר רב נחמן:												ל:
ביזוי מילתא		דרבי אליעזר סבר:												ל:
לא		ורבנן סברי:												ל:
אבל נרבעו כשהן חולין, הואיל ואשתנו - דברי הכל מותרין.		ד"ה:												ל:
מחלוקת כשנרבעו כשהן חולין		רבא אמר רב נחמן:												ל:
ביזוי מילתא		דרבי אליעזר סבר:												ל:
הואיל ואשתנו מותרין		ורבנן סברי:												ל:
אבל נרבעו כשהן מוקדשין דברי הכל אסורין		ד"ה:												ל:
ולד טרפה כו'.														ל.א.
למ"ד טרפה יולדת משכחת לה - כגון שנטרפה ולבסוף עיברה, ובהא פליגי:														ל.א.
זה וזה גורם - אסור		דרבי אליעזר סבר:												ל.א.
זה וזה גורם - מותר.		ורבנן סברי:												ל.א.
למ"ד טריפה אינה יולדת - משכחת לה כגון שעיברה ולבסוף נטרפה ובהא פליגי:														ל.א.
עובר ירך אמו הוא		דרבי אליעזר סבר:												ל.א.
עובר לאו ירך אמו הוא.		ורבנן סברי:												ל.א.
מודים חכמים לר' אליעזר באפרוח ביצת טרפה - שאסור, מ"ט - ע"כ לא פליגי עליה דרבי אליעזר אלא בולד בהמה - דמאוריא קא רביא, אבל ביצת טרפה - מגופה דתרנגולתא קא רביא - אפי' רבנן מודו.		רב הונא:												ל.א.
תנא דמסייע לך		רבא לרב הונא:												ל.א.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה O key- מקרא:	statement- מימרא ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
---	--

Talmud Navigator

תמורה- כל האסורין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לא
מלא תרוור רימה הבאה מאדם חי רבי אליעזר מטמא	[רבי אליעזר]		◇	■	■	■								לא
מטהרין	החכמים:		◇	■	■	■								לא
עד כאן לא פליגי רבנן עליה אלא ברימא דפירשא בעלמא הוא, אבל ביצה דמגופה דתרנגולת הוא - אפילו רבנן מודו.						■								לא
אדרבה, איפכא מסתברא ע"כ לא פליג ר' אליעזר עלייהו דרבנן אלא ברימיה דאיברי אדם מחיים רימה דכתיב (איוב כ"ה) ותקות אנוש רמה וכן אדם תולעה אבל באפרוח אימת גדלה - לכי מסרחא, וכי אסרחא - עפרא בעלמא הוא - אפי' ר"א מודה	א"ל אביו:				⚡									לא
מודה ר"א לחכמים באפרוח ביצת טרפה שמותר	ועוד, תניא בהדיא:				⚡									לא
אי תניא - תניא	א"ל: [רבא]				!									לא
כשרה כל.	רבי תנינא בן אנטיגנוס:												■	לא
מ"ט?													^	לא
אילימא דמפטמא מינה													!	לא
אלא מעתה - האכילה כרשיני ע"ז ה"נ דאסירא?													⚡	לא
כגון שהניקה חלב רותח משהחירית לשהחירית, הואיל ויכולה לעמוד עליה מעת לעת	אלא תני ר' תנינא טריטאה קמיה דרבי יוחנן:												!	לא
כל הקדשים שנעשו טרפה אין פודין כל:	[ת"ק]												◇	לא
מנא ה"מ?													^	לא
(דברים ל"ב) תזבח - ולא גיזה, ואכלת - ולא לכלביך, בשר - ולא חלב, מכאן שאין פודים את הקדשים להאכילן לכלבים.	דת"ר:												!	לא
תזבח ואכלת בשר - אין לך בהן היתר אלא משעת זביחה ואילך	איכא דאמרי:												◇	לא
פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.	קסבר:												■	לא
הדרן עלך כל האסורין														◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תמורה-יש בקדשי מזבח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מימרא													
יש בקדשי מזבח מה שאין בקדשי בדק הבית, ויש בקדשי בדק הבית שאין בקדשי מזבח. שקדשי מזבח עושין תמורה וחייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא, ולדן וחלבן אסור לאחר פדיון, והשוחטן בחוץ - חייב, אין נותנין מהן לאומנין בשכרן - מה שאין כן בקדשי בדק הבית.													לא:
יש בקדשי בדק הבית: שסתם הקדשות לבדק הבית, הקדש בדק הבית חל על הכל, ומועלין בגידוליהן, ואין בהן הנאה לכהנים													לא:
וכללא הוא דכל קדשי מזבח עושין תמורה? והרי עופות - דקדשי מזבח הן													לא:
המנחות והעופות אין עושין תמורה	ותנן:												לא:
כי קתני - אבהמה.													לא:
והרי ולד קדשי מזבח הוא													לא:
אין הולד עושה תמורה	ותנן:												לא:
הא מני - ר' יהודה היא													לא:
ולד עושה תמורה.	דאמר: [ר' יהודה]												לא:
והרי תמורה עצמה - דקדשי מזבח היא													לא:
אין תמורה עושה תמורה	ותנן:												לא:
כי קתני - אעיקר זיבחה.													לא:
השתא דאתית להכי, אפי' תימא רבנן, כי קתני - אעיקר זיבחה.													לא:
ואין נותנין מהן לאומנין כל.													לא:
הא קדשי בדק הבית נותנין													לא:
מנא הני מילי													לא:
דאמר קרא (שמות כ"ה) ועשו לי מקדש - משלי.	ר' אבהו:												לא:
יש בקדשי בדק הבית כל.													לא:
סתם הקדשות לבדק הבית													לא:
מאן תנא דסתם הקדשות לבדה"ב?													לא:
כרבי אלעזר היא	ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן:												לא:
המקדיש נכסיו והיה בהן בהמה ראויה לגבי מזבח, זכרים ונקבות רבי אלעזר אומר: זכרים - ימכרו לצרכי עולות, ונקבות - ימכרו לצרכי שלמים, ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית	דתנן: [רבי אלעזר]												לא:
זכרים - הן עצמן יקרבו עולות, ונקבות - ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות, ושאר נכסים יפלו לבדק הבית.	רבי יהושע:												לא:
ופליגא דרב אדא בר אבהו													לא:
בעדר שכולו זכרים - אפי' ר' אלעזר מודה, דלא שביק איניש קדשי מזבח ומקדיש לבדק הבית לא נחלקו אלא בעדר שיש בו מחצה זכרים ומחצה נקבות	דאמר רב אדא בר אבהו- רב:												לא:
אין חולק את נדרו, ומדנקבות - לאו עולות, זכרים נמי - לאו עולות	דר' אלעזר סבר:												לא:
אדם חולק את נדרו.	ור' יהושע סבר:												לא:
בשלא הקדיש אלא בהמה - אפי' ר"א מודה דלא שביק איניש קדשי מזבח ומקדיש לבדק הבית, לא נחלקו - אלא כשיש שאר נכסים עמהן	ל"א-רב אדא בר אבהו- רב:												לא:

Talmud Navigator

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

תמורה-יש בקדשי מזבח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מימרא	מאן דאמר												
אין אדם חולק את נדרו, מדשאר נכסים - לא לקדשי מזבח, בהמה נמי - לא לקדשי מזבח	דר"א סבר:		♦	■									לא:
אדם חולק את נדרו. ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית	ור' יהושע סבר:		♦	■									לא:
בשלמא ללישנא בתרא - היינו דקתני עם שאר נכסים לבדק הבית, אלא ללישנא קמא - ליתני יפלו לבדק הבית				ז									לא:
ודמיהן יפלו לבדק הבית.	תני הכי:				!								לא:
הקדש בדק הבית חל על הכל.													לא:
לאיתויי מאי?													לא:
לאיתויי שפויי וניבייהא.	רבינא:												לא:
ומעלין בגידוליהן.													לא:
לאיתויי מאי?													לא:
לאיתויי חלב המוקדשין וביצי תורין.	רב פפא:												לא:
חלב המוקדשין וביצי תורין - לא נהנין ולא מועלין, בד"א - בקדשי מזבח אבל בקדשי בדק הבית, הקדשי תרנגולת - מועלין בביצתה, חמורה - מועלין בחלבה.	כדתנן:												לא:
ואפילו למאן דאמר מועלין בגידולי מזבח ה"מ - גידולין דחזו למזבח, אבל גידולין דלא חזו למזבח, אין מועלין בהן.													לא:
אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית - אין משנין אותן מקדושה לקדושה, ומקדישין אותן הקדש עילוי, ומחרימין אותן, ואם מתו - יקברו.	[רבנן]												לב.
קדשי בדק הבית, אם מתו - יפדו.	רבי שמעון:												לב.
קדשי מזבח שהתפיסין לחרמי כהנים - לא עשה כלום, מאי טעמא - אמר קרא (ויקרא כ"ז) כל חרם קדש קדשים הוא לה' כל חרם דמן קדש קדשים קאתי לה' יהא.	רב הונא:												לב.
קדשי בדק הבית שהתפיסין, בין לקדשי מזבח בין לחרמי כהנים - לא עשה כלום חרמי כהנים, שהתפיסין בין לקדשי מזבח בין לקדשי בדק הבית - לא עשה כלום.	מיתבי:												לב.
הא קדשי מזבח שהתפיסין לחרמי כהנים - מה שעשה עשוי													לב.
תיובתא דרב הונא													לב.
הא דשיירה אהדא שיירה, דקדשי מזבח שהתפיסין לבדק הבית - מה שעשה עשוי, אבל לחרמי כהנים - לא עשה כלום.	אמר לך רב הונא:												לב.
וליתנייה גבי הנך													לב.
תנא, דאית ביה תרתי - קתני, דלית ביה תרתי - לא קתני.													לב.
ומקדישין אותן הקדש עילוי ומחרימין אותן	תנן:												לב.
מאי לאו - הקדש עילוי לבד"ה, ומחרימין אותן - לחרמי כהן													לב.
לא, אידי ואידי - קדשי בד"ה, ולא שנא מפיק להו בלשון הקדש - לבדק הבית, ולא שנא מפיק להו בלשון חרמי - לבדק הבית.													לב.
והא לא תני הכי													לב.
מקדישין אותן הקדש עילוי קדשי בדק הבית, מחרימין אותם - חרמי כהנים	דתניא בברייתא:												לב.
קדשי מזבח שהתפיסין לחרמי כהנים - מה שעשה עשוי	ועוד, הא תניא בהדיא:												לב.
תיובתא דרב הונא, תיובתא.													לב.
והא רב הונא קרא קאמר													לב.

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

תמורה-יש בקדשי מזבח	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לב
אמר קרא חרם כל חרם.	מירא	עולא:												לב
ומי אמר עולא הכי														לב
המתפיס עולה לבד"ה - אין בה אלא עיכוב גזברין בלבד		והא אמר עולא:												לב
מדרבנן וקרא - למעילה דאתא.														לב:
למעילה למה לי קרא? קדשי קדשים כתיב ביה														לב:
אין מעילה מפורשת מן התורה אלא בעולה בלבד, שנא' (ויקרא ה') נפש כי תמעול מעל וחסאה בשגגה מקדשי ה' - המיוחדין לה', אבל חטאת ואשם - לא נפקא אלא מדרכי		ולטעמיך הא דא"ר ינאי:												לב:
(ויקרא ג') כל חלב לה' - לרבות אימורי קדשים קלים למעילה.		דתניא, רבי:												לב:
למה לי קרא? קדשי קדשים כתיב בהן														לב:
אלמא - אע"ג דקדשי קדשים כתיב בהו בעי קרא לרביינהו למעילה, הרמים נמי - אע"ג דקדשי קדשים כתיב בהו - בעי קרא לרביינהו למעילה.														לב:
המקדיש עולה לבד"ה אין בה אלא עיכוב גזברין בלבד.		גופא:												לב:
המקדיש עולה לבד"ה - אסור לשוחטה עד שתפדה		מיתיבי:												לב:
מדרבנן:														לב:
ה"נ מסתברא														לב:
אם עבר ושחטה - מה שעשה עשוי.		מדקתני סיפא:												לב:
ואי מדאורייתא אמאי מה שעשה עשוי														לב:
אלא מאי - מדרבנן														לב:
ומועלין שתי מעילות		אי הכי - אימא סיפא:												לב:
ואי מדרבנן - אמאי שתי מעילות?														לב:
הכי קאמר: וראויה למעול בה שתי מעילות.														לב:
ואם מתו יקברו כל.														לב:
לרבנן, אחד קדשי מזבח ואחד קדשי ב"ה - היו בכלל העמדה והערכה.		ר יוחנן:												לב:
לרבנן, קדשי ב"ה - היו בכלל העמדה והערכה, קדשי מזבח - לא היו בכלל העמדה והערכה.		ר"ל:												לב:
לר"ש, דקדשי ב"ה - לא היו בכלל העמדה והערכה, וקדשי מזבח - היו בכלל העמדה והערכה		וזה וזה מודה:												לב:
בעל מום מעיקרו - לא היה בכלל העמדה והערכה.		וד"ה:												לב:
קדשי בדק הבית שמתו - יפדו.		תנן, ר"ש:												לב:
בשלמא לרבי יוחנן, דאמר לרבנן אחד זה ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה - היינו דאיצטריך ר"ש לפרושי: קדשי בדק הבית שמתו - יפדו, אלא לר"ל - למה ליה לפרושי, לימא: אם מתו - יפדו														לב:
ר"ש לא היה ידע מאי דאמר ת"ק וה"ק ליה: אי בקדשי מזבח - מודינא לך, אי בקדשי בדק הבית - אם מתו יפדו.		אמר לך ריש לקיש:												לב:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-יש בקדשי מזבח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
(ויקרא כ"ז) אם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה - בבעלי מומין שיפדו הכתוב מדבר, אתה אומר - בבעלי מומין, או אינו אלא בבהמה טמאה? כשהוא אומר (ויקרא כ"ז) ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך - הרי בבהמה טמאה אמור, הא מה אני מקיים (ויקרא כ"ז) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' - בבעלי מומין שיפדו. יכול יפדו על מום עובר - ת"ל, אשר לא יקריבו ממנה - שאינה קריבה כל עיקר, יצתה זו - שאינה קריבה היום אלא למחר.	תניא כותיה דרבי יוחנן:											
ואמר רחמנא: עביד לה העמדה והערכה												
מ"ט דריש לקיש דאמר לרבנן, קדשי בדק הבית - היו בכלל העמדה והערכה, קדשי מזבח, לא היו בכלל העמדה והערכה - דאמר קרא (ויקרא כ"א) והעריך הכהן אותה בין טוב ובין רע, איזהו דבר שאינו חלוק בין טוב לרע - הוי אומר זה קדשי ב"ה, ואמר קרא אותה - למעוטי קדשי מזבח.	רב גידל אמר רב:											
ורבי יוחנן, אותה למעוטי מאי?												
למעוטי בעל מום מעיקרו.												
ולתנא דבי לוי, דאמר דאפילו בעל מום מעיקרו הוי בכלל העמדה והערכה												
הכל הוי בכלל העמדה והערכה, ואפילו בעל מום מעיקרו.	דתני לוי:											
ואפילי חיה, ואפילו עופות.	כן תני רבי לוי במתניתיה:											
מאי ממעט אותה לתנא דבי לוי?												
קשיא.												
מ"ט דר"ש דאמר, קדשי מזבח - היו בכלל העמדה והערכה, קדשי ב"ה - לא היו - דאמר קרא (ויקרא כ"ז) והעריך הכהן אותה בין טוב ובין רע, איזהו דבר שחלוק בין טוב ובין רע - הוי אומר זה קדשי מזבח, ואמר קרא אותה - למעוטי ב"ה.	רב יהודה אמר רב:											
אי הכי, בין טוב לרע מיבעי ליה												
קשיא.												
מתו תמימין - יקברו, ובעלי מומין - יפדו, בד"א - בקדשי מזבח, אבל בקדשי ב"ה - בין תמימין בין בעלי מומים יקברו.	מיתבי: [רבנן]											
אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית, תמימים - יקברו, בעלי מומין - יפדו.	ר"ש:											
תיובתא דרבי יוחנן מרישא												
הכא במאי עסקינן - בבעל מום מעיקרו.	אמר לך ר' יוחנן:											
ה"נ מסתברא, דאי תימא שקדם הקדישן את מומן - ליפלוג ר"ש עלה אלא לאו ש"מ - בבעל מום מעיקרו.												
אלא לימא תיהוי תיובתיה דר"ל												
ר"ל מוקים לה בשקדם הקדישן את מומן.	[ר"ל]											
אי הכי, ניפלוג ר"ש עלה												
ר"ל מיפך אפיך, והכי מותיב ממכילתא אחריתי:												
מתו, בין תמימין בין בעלי מומין - יקברו, בד"א - בקדשי ב"ה, אבל בקדשים - יפדו	[מכילתא אחריתי:רבנן]:											
תמימים - יקברו, ובעלי מומין - יפדו בד"א בקדשי בדה"ב אבל בקדשי מזבח תמימים יקברו ובע"מ יפדו.	ר"ש:											
תיובתא דרבי יוחנן מסיפא												
הכא במאי עסקינן - בבעל מום מעיקרו.	אמר לך ר' יוחנן:											
ה"נ מסתברא, דאי תימא בשקדם הקדישן את מומן - ניפלוג ר"ש עלה												

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תמורה-יש בקדשי מזבח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לג.	
אלא לימא תיהוי תיובתיה דר"ל		⚡											לג.	
הכא במאי עסקינן - בשקדם הקדישין את מומן.	אמר לך ר"ל:	!											לג.	
וניפלוג ר"ש עלה		⚡											לג.	
ה"נ דפליג ר"ש.	אמר לך ר"ל:	!											לג.	
לר"ל, דאמר לרבנן, קדשי מזבח - לא היו בכלל העמדה והערכה, וקתני בקדשי מזבח בעלי מומין - יפדו ומוקמינן לה, בשקדם הקדישין את מומן - שמע מינה: פודין את הקדשים להאכילן לכלבים	ר' ירמיה לרבי זירא:									⚡			לג.	
הכא במאי עסקינן - בשערב ושחטן												!	לג:	
כל הקדשים שנפל בהן מום ושחטן, ר"מ אומר: יקברו	כדתניא: [ר"מ]									◆	■	!	לג:	
יפדו.	חכמים:									◆	■	!	לג:	
לר' שמעון, דאמר קדשי בדק הבית - לא הוו בכלל העמדה והערכה, אמאי תמימים יקברו?	ר' ירמיה לרבי זירא:											⚡	לג:	
משום דתזו להקרבה												!	לג:	
המתפסים תמימים לה"ב, כשהן נפדין - אינן נפדין אלא למזבח, שכל הראוי למזבח - אינו יוצא מידי מזבח לעולם.	כדתניא:											■	!	לג:
רב פפא לאביי, ואמרי לה לרבא: רב יוחנן, דמוקים לה בבעל מום מעיקרו, דכולי עלמא סבירא להו הכי דבעל מום מעיקרו דלא הוי בכלל העמדה והערכה, ולא												⚡	לג:	
כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו - חייבין בכורה ובמתנות, ויוצאין לחולין ליגזו וליעבד, ולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן, והשוחטן בחוץ פטור, ואין עושין תמורה, ואם מתו - יפדו.	והתנן:											⚡	לג:	
זו דברי ר"ש אבל חכמים אומרים: אפילו בעל מום מעיקרו ה' בכלל העמדה והערכה	ואמר רב יהודה אמר רב:											⚡	לג:	
מאן חכמים - תנא דבי לוי.	א"ל: [אביי/רבא]											!	לג:	
אי הכי, זו דברי ר"ש ותו לא? זו דברי ר"ש ומחוקתו מיבעי ליה												⚡	לג:	
האי דלא קתני הכי - משום דרב סבר לה כריש לקיש	א"ל: [אביי/רבא]											!	לג:	
לרבנן, קדשי בדק הבית - היו בכלל העמדה והערכה, קדשי מזבח - לא היו ורישא קתני: ואם מתו יפדו, וסיפא קתני אם מתו - יקברו.	דאמר: [ר"ל]											!	לג:	
ואיבעית אימא: רב כרבי יוחנן סבירא ליה, דקא קשיא לך זו דברי רבי שמעון ומחוקתו מיבעי ליה, אימא: הכי נמי.												!	לג:	
ואלו הן הנקברין: קדשים שהפילו - יקברו, הפילה שליא - תקבר: ושור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפרי מצורע, ושיער נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, וחולין שנשחטו בעזרה.	[ת"ק]											◆	לג:	
חולין שנשחטו בעזרה - ישרפו, וכן היה שנשחטה בעזרה	רבי שמעון:											◆	לג:	
ואלו הן הנשרפין: חמץ בפסח - ישרף, ותרומה טמאה, והערלה, וכלאי הכרם.												■	לג:	
את שדרכן לשרוף - ישרוף, ואת שדרכן להקבר - יקבר.												■	לג:	
ומדליקין בפת ובשמן של תרומה.												■	לג:	
כל הקדשים שנשחטו חוץ לזמנן וחוץ למקומן - הרי אלו ישרפו.												■	לג:	
אשם תלוי - ישרף	[ת"ק]											◆	לג:	
יקבר.	רבי יהודה:											◆	לג:	
חטאת העוף הבאה על הספק - תשרף	[ת"ק]											◆	לד.	
יטילנה לאמה.	רבי יהודה:											◆	לד.	

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מירא	מאן דאמר										
תמורה-יש בקדשי מזבח											
מירא											
כל הנקברין לא ישרפו, וכל הנשרפין לא יקברו	[ת"ק]									■	לה.
אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברין - רשאי	רבי יהודה:									■	לה.
אינו מותר לשנות.	אמרו לו:									◊	לה.
שער הנזיר יקבר	רמי ליה טבי לרב נחמן: תנן:									⚡	לה.
האורג מלא הסיט מצמר בכור בבגד - ידלק הבגד, משער הנזיר ופטר חמור בשק - ידלק השק	ורמינהו:									⚡	לה.
כאן - בנזיר טמא, כאן - בנזיר טהור.	א"ל: [רב נחמן]									!	לה.
שנית נזיר אנוזר, פטר חמור אפטר חמור קשיא	אמר ליה: [טבי]									⚡	לה.
אישתיק, ולא אמר ליה ולא מידי.										○	לה.
מידי שמיע לך בהא?	אמר ליה: [ר"נ]									^	לה.
כאן - בשק, כאן - בשער.	אמר ליה [טבי], הכי אמר רב ששת:									!	לה.
כאן - בשק, כאן - בשער.	איתמר נמי, רבי יוסי ברבי חנינא:									■	לה.
כאן - בנזיר טהור, כאן - בנזיר טמא.	רבי אלעזר:									!	לה.
ליבטל שק ברובא	א"ל: [ר"נ]									⚡	לה.
בציפורתא.	רב פפא:									!	לה.
ציפורתא - לישלופינהו										⚡	לה.
הא מני - ר' יהודה היא	רב ירמיה:									!	לה.
אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברים - רשאי.	דאמר: [ר' יהודה]									!	לה.
קא קשיא לן לשלופינהו, ואת מוקמת לה כר' יהודה	אמר ליה:									⚡	לה.
הכי קאמינא: אם אפשר לשלופינהו - מוטב, ואם לאו - אוקמה כר' יהודה, דאמר אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברין - רשאי.	[רב ירמיה]									!	לה.
ואלו הן הנשרפין.										■	לה.
חמץ בפסח - ישרף.	אמר מר:									■	לה.
סתם לן תנא כר' יהודה										■	לה.
אין ביעור חמץ אלא שרפה.	דאמר: [ר' יהודה]									■	לה.
תרומה טמאה והערלה כו'.										■	לה.
הא כיצד?										⚡	לה.
אוכלין - בשרפה, משקין - בקבורה.										!	לה.
ומדליקין בפת ובשמן של תרומה.										■	לה.
וניחוש דלמא אתי לידי תקלה										⚡	לה.
פת דזריק לה בין העצים שמן דשדי ליה בכלי מאוס	רבא:									!	לה.

<p> ■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof </p>		<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> ■ מקרא-key ◇ תמורה-יש בקדשי מזבח </p>									
מאן דאמר	מימרא	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
	אשם תלוי כו'												לד.
	אשם תלוי וחטאת העוף הבאה על הספק וחולין שנשחטו בעזרה ר' יהודה אומר יקברו												לד.
	ישרפו												לד.
	חטאת העוף כו'.												לד.
	כיצד חטאת העוף הבאה על הספק - יטילנה לאמה, ומנתחה אבר אבר וזורקה לאמה, ומתגלגלת והולכת לנחל קדרון.												לד.
	כל הנקברין לא ישרפו כו'.												לד.
	מ"ט?												לד.
	משום דנקברין - אפרן אסור, ונשרפין - אפרן מותר.												לד.
	ונקברין אפרן אסור?												לד.
	דם הנדה ובשר המת שנפרכו - טהורין												לד.
	מאי לאו - טהורין ומותרין												לד.
	לא - טהורין ואסורין.												לד.
	עולת העוף שנתמצה דמה - מוראתה ונוצה שלה יצאו מידי מעילה.												לד.
	מאי לאו - יצאו מידי מעילה - ומותרין												לד.
	לא, יצאו מידי מעילה - ואסורין.												לד.
	ונשרפין דהקדש אפרן מותר?												לד.
	כל הנשרפין אפרם מותר, חוץ מאפר אשירה ואפר דהקדש לעולם - אסור.												לד.
	ומיערב הוא דלא קעריב להו ותני להו - משום דאשירה יש לה בטילה בעובד כוכבים, הקדש - אין לו בטילה עולמית.												לד.
	אפר הקדש לעולם אסור												לד.
	כגון דנפלה דליקה בעצי הקדש מאליה, כיון דלא הוי איניש דלמעול - דליפוק אפרן לחולין.												לד.
	כי תניא הא מתניתא - בתרומת הדשן תניא, דלעולם אסור												לד.
	ושמו - בנחת, ושמו - כולו, ושמו - שלא יפור.												לד.
	הדרן עלך יש בקדשי מזבח וסליקא לה מסכת תמורה												לד.

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

מקרא-key:

כריתות-שלשים ווש	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלשים ווש כריתות בתורה:												■
הבא על האם, ועל אשת אב, ועל הכלה, הבא על הזכר, ועל הבהמה, ואשה המביאה הבהמה עליה, הבא על אשה ובתה, ואשת איש, הבא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה												◊
והמגדף, ועובד עבודה כוכבים, והנותן מזרעו למולך, ובעל אוב, ומחלל שבת, וטמא שאכל קדש, והבא אל המקדש טמא, והאוכל חלב, ודם, ונתר, ופיגול, והשוחט ומעלה בחוץ, והאוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, והמפטם את השמן, והמפטם את הקטרת, והסך את השמן המשחה והפסח והמילה מצות עשה.												◊
על אלו חייבין על זדונו כרת, ועל שגגתו חטאת, ועל לא הודע שלהם אשם תלוי, חוץ מן המטמא מקדש וקדשיו, מפני שהוא בעולה ויורד, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											◊
אף המגדף, שנאמר: (במדבר ט"ו) תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה, יצא מגדף שאינו עושה מעשה.	חכמים:											◊
מניינא למה לי?												ז
שאם עשאן כולן בהעלם אחת - חייב על כל אחת ואחת.	רבי יוחנן:											!
אבות מלאכות מל חסר אחת	ותו, הא דתנן:											ז
מניינא למה לי?												ז
שאם עשאן כולן בהעלם אחת - חייב על כל אחת ואחת.												!
ד' מחוסרי כפרה	ותו, הא דתנן:											ז
מניינא למה לי?												ז
לאפוקי מדרבי אליעזר בן יעקב												!
ה' הוי	דאמר: [רבי אליעזר בן יעקב]											!
גר מחוסר כפרה עד שיוזק דם עליו	דתניא, ר' אליעזר בן יעקב:											!
אהכי תנא: ד'.												!
תו, הא דתנן: ד' מביאין על זדונו כשגגה	ותו, הא דתנן:											ז
מניינא למה לי?												ז
לאפוקי מדרבי שמעון												!
שבועת הפקדון לא ניתן זדונה לכפרה	דתניא, רבי שמעון:											!
אהכי תנא: ד'.												!
ה' מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה	ותו, הא דתנן:											ז
מניינא למה לי?												ז
משום דקא בעי למיתנא סיפא:												!
נזיר אם נטמא טומאות הרבה	[סיפא]											!
ומשכחת לה כגון דאיטמי בשביעי וחזר ונטמא בשביעי												!
ומני?												א

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

כריתות-שלשים ווש		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ר' יוסי בר' יהודה היא												ב:
נזירות דטהרה מן שביעי הוא דחייל עליה	דאמר: [ר' יוסי בר' יהודה]											ב:
דאי תאמר רבי היא, כיון דנזירות דטהרה עד שמיני לא חיילא עליה, היכי משכחת לה? אי דנטמא ב' וחזר ונטמא ב', כולה חזיא טומאה אריכתא היא ואי דנטמא בח' וחזר ונטמא בח', כיון דיצא בשעה הראויה להביא בה קרבן, חייב על כל אחת ואחת אלא ש"מ רבי יוסי בר' יהודה היא.												ב:
מאי רבי ומאי ר' יוסי בר' יהודה?												ב:
(במדבר ו') וקדש את ראשו ביום ההוא - ביום הבאת קרבנותיו, דברי רבי	דתניא: [רבי]											ב:
ביום תגלחתו.	ר' יוסי בר' יהודה											ב:
תו, הא דתנן: ה' מביאין קרבן עולה ויורד	ותו, הא דתנן:											ב:
מנינא למה לי?												ב:
נשיא כיוצא בהן	משום דקתני סיפא:											ב:
תני: ה', לאפוקי מד"א												ב:
נשיא מביא שעיר.	דאמר: [רבי אלעזר]											ב:
ד' אבות נזיקין	תו, הא דתנן:											ב:
מנינא למה לי?												ב:
לאפוקי מדרבי אושעיא												ב:
"ג אבות נזיקין הן.	דאמר: [רבי אושעיא]											ב:
ולר' אושעיא מנינא למה לי?												ב:
לאפוקי מדרבי חייא	[לרבי אושעיא]											ב:
כ"ד אבות נזיקין.	דאמר: [רבי חייא]											ב:
ולר' חייא מנינא למה לי?												ב:
לאפוקי מסור ומפגל.	[לרבי חייא]											ב:
שאם עשאן כולן בהעלם אחת - חייב על כל אחת ואחת.	אמר מר:											ב:
בשלמא פטור לגמרי לא מצית אמרת, דכתיב: (ויקרא י"ח) כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו, אלא אימא: עבר חזא נתחייב חזא, עבר כולהו בהעלם אחת אינו חייב אלא אחת												ב:
לכך יצאה כרת באחותו לחלק.	רבי יוחנן:											ב:
אימא: אחותו דפרט קרא נחייב חזא עליה, וכולן כיון דבהעלם אחת לא נחייב אלא אחת	מתקוף לה רב ביבי בר אביו:											ב:
ולרב ביבי בר אביו, מי לית ליה הדא דתניא:												ב:
כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא, כיצד? (ויקרא ז') והנפש אשר תאכל בשר וגו' - והלא שלמים בכלל כל הקדשים היו, למה יצאו? להקיש אליהן, מה שלמים שהן קדשי מזבח וחיובין עליהן, אף כל שהן קדשי מזבח חייבין עליהן, יצאו קדשי בדק הבית בר מינה, לאו מי אמרת התם: יצאו קדשי בדק הבית? הכא נמי מה אחותו מיוחדת שהיא ערוה ואין לה היתר בחיי אוסרה, אף כל שאין לה היתר בחיי אוסרה, יצאה אשת איש שיש לה היתר בחיי בעלה	[תניא]											ב:
בר מינה, לאו מי אמרת התם: יצאו קדשי בדק הבית? הכא נמי מה אחותו מיוחדת שהיא ערוה ואין לה היתר בחיי אוסרה, אף כל שאין לה היתר בחיי אוסרה, יצאה אשת איש שיש לה היתר בחיי בעלה	אמר לך רב ביבי:											ב:
אמר קרא: כי כל אשר יעשה מכל התועבות וגו', הוקשו כל העריות כולן לאחותו, מה אחותו חייבין עליה בפני עצמה, אף כל חייבין עליה בפני עצמה.	רבי יונה, ואיתימא רב הונא ברביה דרב יהושע:											ב:

Talmud Navigator

<p> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה O </p>	<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראייה </p>
<p>מקרא-key:</p>	

כריתות-שלשים ושש	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חייבי כריתות בכלל היו, ולמה יצאה כרת באחותו? לדונה בכרת ולא במלקות	ורברי יצחק דאמר:											
לחלק מנא ליה?												
נפקא ליה (ויקרא י"ח) מואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב, לחלק על כל אשה ואשה.	[רבי יצחק]											
ורבנן נמי תיפוק להו מואל אשה בנדת טומאתה												
אין ה"נ.												
אלא כרת דאחותו למאי אתא?												
מיבעי ליה לחלק על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו.	[רבנן]											
הני למה להו לחלק? הרי שמות מוחלקין והרי גופים מוחלקים												
אלא אימא: לחלק על אחותו שהיא אחות אביו ושהיא אחות אמו.	[רבנן]											
ורבי יצחק הא מילתא מנ"ל?												
נפקא ליה מן סיפא דקרא, דכתיב: (ויקרא י"ח) ערות אחותו גלה.	[רבי יצחק]											
ורבנן, דסיפא דקרא מאי עבדי ליה?												
מיבעי ליה לאחותו שהיא בת אביו ובת אמו, לומר שאין עונשין מן הדין.	[רבנן]											
עונשין מן הדין.	ור' יצחק סבר:											
ואיבעית אימא: יליף עונש מאזהרה.												
כל מקום שאתה מוצא ב' לאוין וכרת אחד חלק חטאת ביניהן, ומאי היא? מפטם וסך, דכתיב: (שמות ל') על בשר אדם לא ייסק ובמתכונתו וגו', כרת אחד, דכתיב: (שמות ל') אשר ירקח כמוהו ואשר יתן ממנו על זר ונכרת מעמו.	רבי אלעזר א"ר הושעיא:											
וכי מאחר דלאוין מוחלקים, כרת דאחותו דכתב רחמנא ל"ל?												
לר"י כדאית ליה, לרבנן מיבעיא להו, לומר שאין עונשין מן הדין												
המפטם את השמן, המפטם את הקטרת, והסך בשמן המשחה	רבנ"י, אף אנן נמי תנינא:											
ל"ל דתניא המפטם את הקטרת במיצעא? לאו הא קמ"ל, מה קטרת לאו בפני עצמו והוייבם עליה כרת בפני עצמו, אף המפטם שמן וסך נמי, כיון דלאו בפני עצמו - חייבים עליו בפני עצמה.												
וכ"ת, דקא בעי למיתנא פיטמין בהדי הדדי												
ניתנהו איפוך: המפטם את הקטרת, והמפטם את השמן, והסך שמן המשחה, אמאי פלגיה לשמן? לאו הא קמשמע לן, דיש חילוק חטאות ביניהן, ש"מ.												
הבא על הזכור.												
תנא במאי קא חשיב?												
אי בגברי												
דל האשה הנרבעת ובצרא לה חדא												
אי בנשי קחשיב												
דל מינהון הבא על הזכור ועל הבהמה ובצרי להו תרתן												

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key: </p>		<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
כריתות-שלישים ושש	מימרא	מאן דאמר													
לעולם תנא גברי קחשיב, ותני הכי: הבא על הזכור והביא זכור עליו, ור' ישמעאל היא	רבי יוחנן:												!	◇	ג.
חייב שמים.	דאמר: [רבי ישמעאל]												!	◇	ג.
והא מדקתני מגדף בספיה ומוקמינן לה כר"ע, רישא נמי ר' עקיבא													⚡	◇	ג.
וכ"ת: ר"ע היא, וברישא סבר לה כר' ישמעאל													!		ג.
הבא על הזכור והביא זכור עליו, לר' ישמעאל דמפיק ליה מתרתי קראי (ויקרא י"ח) מואת זכר לא תשכב (דברים כ"ג) ומולא יהיה קדש מבני ישראל - חייב שמים, לר"ע אינו חייב אלא אחת, דמהד קרא נפיק ליה: את זכר לא תשכב, קרי ביה לא תשכיב	והאמר ר' אבהו:												⚡		ג.
אלא רישא ר' ישמעאל, ובמגדף סבר לה כר"ע.													!	◇	ג.
אי הכי, ניתני נמי: הבא על הבהמה והביא בהמה עליו													⚡		ג.
הבא על הבהמה והביא בהמה עליו, אף לר' ישמעאל אינו חייב אלא אחת, דכי כתיב קרא - בגברי כתיב.	הא אמר אביי:												!		ג.
תנא תני שלישים ושלוש חטאות, ותני שלש כריתות לסיומינהו בכריתות	ר"א משמיה דרב:												!	◇	ג.
פסח ומילה במצות עשה, פסח ומילה	דקתני סיפא:												!	◇	ג.
אמאי קתני לה?													!		ג.
ואיתימא לאיתויי קרבן עליהון													⚡		ג.
מי מייתי?													!		ג.
הוקשה כל התורה כולה לעבודת כוכבים, דכתיב: (במדבר ט"ו) תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה, מה עבודת כוכבים שב ואל תעשה, אף כל שב ואל תעשה	והתניא:												!		ג.
אלא לאו ש"מ: תנא שלישים ושלוש חטאות מאן דעבדי בשוגג, והדר תנא שלש כריתות לסיומינהו לכריתות, ש"מ.													!	◇	ג.
המחלל את השבת.														■	ג. <
שבת מ' חסר אחת הויין	אמרי:												⚡	◇	ג.
תנא שגגת שבת וזדון מלאכות, דלא מהייב אלא חדא	רבי יוחנן:												!	◇	ג.
הנה שהיא אחת - שגגת שבת וזדון מלאכות.	דתניא:												!		ג.
וניתני זדון שבת ושגגת מלאכות, דמחייב מ' חסר אחת													⚡	◇	ג.
(ויקרא ד') ועשה מאחת מהנה - פעמים שחייב אחת על כולן, ופעמים שחייב על כל אחת ואחת	דתניא:												⚡		ג.
אחת שהיא הנה - זדון שבת ושגגת מלאכות	ותניא:												⚡		ג.
תנא, שגגת שבת וזדון מלאכות עדיפא ליה, דמחטאת מיהא לא מיפטור. וכן אתה מוצא גבי עבודת כוכבים													!	◇	ג.
שגגת עבודת כוכבים וזדון עבודות.	דקתני:												!	◇	ג.
שגגת עבודת כוכבים היכי דמי?													^		ג.
אילימא דעמד בבית עבודת כוכבים וסבר בית הכנסת היא והשתחוה													!	◇	ג.
הרי לכו לשמים													⚡		ג.
ואלא דחזא אנדרטא וסגיד לה													!	◇	ג.

<p>statement- מימרא ■ challenge- קושיא ♪ question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראייה ■</p>	<p>disputants- חולקים ◆ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review ◇ מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment < מעשה- story O</p>	<p>מקרא- key:</p>
---	--	--------------------------

כריתות- שלשים ושש	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ				
אי דקבליה עליה באלוה - בר סקילה הוא ואי דלא קבליה באלוה - לאו מידי הוא		⚡																							
אלא מאהבה ומיראה.			!																		◇				
הניחא לאביי דאמר חייב אלא לרבא דאמר פטור, מאי איכא למימר?		⚡																			◇				
אלא באומר מותר, דעד כאן לא קבעי מיניה רבא מרב נחמן - אלא אי חדא מחייב אי תרתי מחייב, אבל מיפטר לגמרי לא בעא מיניה.			!																		◇				
משכחת לה בתינוק שנשבה לבין העובדי כוכבים, ידיע דאסירא עבודת כוכבים, והני עבודת כוכבים לא ידיע דאסירן.	רב פפא:	■																			◇				
ואי בעית אימא: אפ' תימא בגדול, כגון דקא טעי בהדין קרא: (שמות כ') לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב וגו', סבר: כי אסירא השתחווה לעבודה זרה דכסף וזהב, אבל דמיני אחריני שריא, דהיינו שגנת עבודת כוכבים וזדון עבודות.		■																			◇				
תנא, שם שבת ושם עבודת כוכבים קתני.	רב אחא בריה דרב איקא משמיה דרב ביבי:																				!	◇			
ממאי?							⚡																		
הבא על אשה ובתה ועל אשת איש	מדקתני:	■	!																			◇			
והא יש בתו מאנוסתו דלא קתני לה				⚡																					
דכתיבן קתני, דלא כתיבן לא קתני.	אמרי:			!																					
והאיכא בת אשתו ובת בתו בנה דכתיבא ולא קתני		⚡																							
אלא שם אשה ובתה קתני, ה"נ שם שבת ושם עבודת כוכבים קתני.																						!	◇		
מי אמר רב ביבי בר אבבי הכי: שם שבת קתני ושם עבודת כוכבים קתני?	רב אחא בריה דרב איקא רמי דיליה אדיליה:																					⚡	◇		
המעלה אברי פנים בחוץ - חייב, אברי חוץ בחוץ - חייב	והאיתמר:																					■	⚡	◇	
שלשים ושש כריתות בתורה, תלתין ושבע נינהו, דאיכא המעלה והמעלה	וקשיא ליה לרב ביבי בר אבבי: אי הכי, הא דתנן:																					⚡	⚡	◇	
מאי קשיא ליה? נישני: שם העלאה קתני																							⚡	◇	
מי דמי? שבת ועבודת כוכבים תנא יתהון בבונכיהון, גבי כריתות דאיריא, משני: שם שבת קתני שם עבודת כוכבים קתני, גבי העלאה מי תנא יתהון בינכיהון דשני הכי.																							!	◇	
ב' כריתות ולא אחד, מהו?	בעא מיניה ר' ירמיה מר' זירא:																							^	◇
שוחט והעלה קאמרת? הני שני לאוין נינהו, אי למאן דגמר מגז"ש, נאמר כאן הבאה ונאמר להלן הבאה, מה להלן לא ענש אלא א"כ הזהיר, אף כאן לא ענש א"כ הזהיר למאן דמייתי לה בהיקש, אמר קרא: (דברים י"ב) שם תעלה, ושם תעשה, מקיש שחיטה להעלאה, מה העלאה לא ענש א"כ הזהיר, אף שחיטה לא ענש א"כ הזהיר	א"ל: [רבי זירא]																						!	◇	
דלמא ב' מיתות ולא אחד קאמרת, מה היא? אוב וידעוני	[רבי זירא]																						⚡	◇	
דהא פלוגתא דר' יוחנן ור"ל	א"ל: [רבי ירמיה]																						!	◇	
דתנן גבי הנסקלין בעל אוב וידעוני	[תנן]																						■	!	◇
וקשיא לך, ומ"ש גבי סקילות תני ידעוני וגבי כריתות לא תני ידעוני?																							⚡	!	◇
הואיל ושניהם בלאו אחד נאמרו	רבי יוחנן:																						!	!	◇
ונימא ידעוני ולא נימא בעל אוב																							⚡	!	◇
הואיל ופתח הכתוב בבעל אוב	קסבר: [רבי יוחנן]																						!	!	◇

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

כריתות-שלשים ווש	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הואיל ואין בו מעשה.	ריש לקיש:	!										◊
ור"ל מאי טעמא לא אמר כר' יוחנן?		⚡										◊
דהא חלוקין הן במיתות.	רב פפא:	!										◊
ור' יוחנן?		⚡										◊
חלוקה דלאו הוי חלוקה, חלוקה דמיתה לא הויא חלוקה.	אמר לך: [רבי יוחנן]	!										◊
ור' יוחנן מ"ט לא אמר כר"ל?		⚡										◊
מאן תנא כריתות? ר"ע היא	קסבר: [רבי יוחנן]	!										◊
לא בעינן מעשה.	דאמר: [רבי עקיבא]	!										◊
ור"ל?		⚡										◊
נהי דר"ע לא בעי מעשה רבה, מעשה זוטא בעי.	[ריש לקיש]	!										◊
בעל אוב מאי מעשה אית ביה?		⚡										◊
הקשת זרועותיו הוי מעשה.		!										◊
מגדף מאי מעשה אית ביה?		⚡										◊
עקימת שפתיו הוי מעשה.		!										◊
קס"ד, הקשת זרועותיו הוי מעשה זוטא אפ"ל לרבנן.		■										◊
בעבודת כוכבים אינו חייב אלא על דבר שיש בו מעשה, כגון שזיבה, וקטר, וניסך, והשתחוה	מיתבי:	⚡										◊
וקשיא לן, השתחוואה לית בה מעשה		⚡	⚡									◊
הא מני? ר"ע היא	ואמר ר"ל:	⚡										◊
לא בעינן מעשה	דאמר: [רבי עקיבא]	⚡										◊
אפ"ל תימא רבנן, כפיפת קומתו הוי מעשה	רבי יוחנן:	⚡										◊
מכלל דסבירא ליה לר"ל אליבא דרבנן: כפיפת קומתו לרבנן לא הוי מעשה, הקשת זרועותיו הוי מעשה		⚡										◊
ואלא כי קאמר ר"ל, הקשת זרועותיו הוי מעשה זוטא - אליבא דר"ע, אבל לרבנן לא הוי מעשה.		■										◊
א"ה, אמאי תני: יצא מגדף שאין בו מעשה? ניתני: יצא מגדף ובעל אוב		⚡										◊
חדא מתרתי קתני.		!										◊
וליתני בעל אוב ולא ליתני מגדף		⚡										◊
מגדף איצטריוך ליה, סד"א: הואיל וכתוב כרת דיליה במקום קרבן, אימא מודה ליה לרבי עקיבא, קמ"ל דלא.		!										◊
בעל אוב דקתני, במקטר לשד.	עולא:	■										◊
א"כ, היינו עובד עבודת כוכבים	מתקוף לה רבא:	⚡										◊
מקטר לשד ע"מ לחברו.	אלא אמר רבא:	■										◊

<p>disputants-חולקים-♦</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-<</p> <p>story מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא-■</p> <p>challenge-קושיא-‡</p> <p>question-שאלה-^</p> <p>answer-תירוץ-!</p> <p>proof-ראיה-■</p>
---	---

כריתות-שלשים ושיש		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
א"כ, היינו חובר חבר	א"ל אביי: ‡											◊	ג.
התורה אמרה: חובר חבר כגון זה בסקילה.	א"ל: [רבא] !											◊	ג.
ואלא חובר חבר דבלאו הדין הוא?	‡											◊	ג.
והובר חבר - אחד חובר גדול ואחד חובר קטן, ואפי' חובר לנחשים ועקרבים - חייב.	א"ל [רבא], כדתניא: ! ■											◊	ג.
האי מאן דבעי למיצמד זיבורא ועקרבא - אסור, ואי קאתו בתריה - שרי.	אביי: ■											◊	ג.
לר' יוחנן דאמר: כפיפת קומתו לרבנן הוי מעשה, עקימת שפתיו נהוי מעשה גבי מגדף								‡				◊	ג.
שאני מגדף, הואיל וישנו בלב, אבל בעלמא עקימת שפתיו הוי מעשה.	רבא: !											◊	ד.
יצאו עדים זוממין שאין בו מעשה	‡ ■ מתיב רבי זירא:											◊	ד.
ואמאי? הא על פי כתיב בהן	‡											◊	ד.
שאני עדים זוממין, הואיל וישנן בראייה.	רבא: !											◊	ד.